

"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga." (Ist Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

- ÎN DUHUL NAȚIONAL CРЕСТИН AL LUI CORNELIU ZELEA CODREANU -

Anul I, Nr. 10, IUNIE 2004

Apare la jumătatea lunii

7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie Cuibul

Atitudini Dincolo de moarte

Actualitate Ștefan cel Mare și Sfânt între Vladimir și Ion
Monumentele istorice – din nou în pericol!
Păreri despre NATO

Reportaj Târgoviște, Mănăstirea Dealul și liceul militar

Personalități de dreapta: Fondatorii Legiunii

Hronic legionar

Remember: Taberele legionare de muncă

Declarație Nelu Rusu, șeful Senatului Legionar

In memoriam Pierderea Basarabiei

Concurs: Poșta redacției



Salut pe aci e Ion
zelea Codreanu
Reprezentantul
Legionarilor din România

ANUL ACESTA SE ÎMPLINESC 77 DE ANI DE LA FONDAREA,
DE CĂTRE CORNELIU ZELEA CODREANU,
A LEGIUNII "ARHANGHELUL MIHAIL",
CUNOSCUTĂ SUB NUMELE DE MIȘCAREA LEGIONARĂ

La mulți ani!!



ÎNTREBĂRI DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE

De câte ori am ocazia să discut cu o persoană necunoscută: cu un ziarist venit să ia un interviu, cu un Tânăr - sau mai puțin Tânăr cu care, să zicem, călătoresc în tren - sau aşa ceva, fac micul meu sondaj. Exact! Îl întreb de Mișcarea Legionară; în continuare trebuie să fac o selecție de care depinde continuarea sau nu a discuției; dacă am motive să cred că persoana se manifestă ca un comunista (era să zic "autentic", dar cine a văzut aşa ceval!), scurtez sau schimb subiectul, căci vorba unui prieten al meu: "Eu cu tămpii nu vorbesc!" Se întâmplă rar aşa ceva: în general oamenii se manifestă normal, prezentând două alternative: ori nu au avut nimic, aceștia fiind cei mai tineri sau mai puțin instruiți, ori declară că știu ce au fost învățați în comunism - bineînțeles numai lucruri (eufemistic vorbind) "negative". În amândouă cazurile mă simt deprimat - niciodată descurajat, dar totdeauna cu nedumeriri: pe de o parte, cum se poate trece peste unul din cele mai importante episoade ale istoriei naționale ca gâsca prin apă, și pe de altă parte, ce am putea noi să facem ca să reparăm ceea ce dictatura lui Carol II, a lui Antonescu și cea comunistă au reușit să distrugă, și anume adevărul; nu adevărul nostru, căci nu există decât un singur adevăr, ci adevărul istoric.

Se pare că până la un moment dat aprecierile negative la adresa activității Mișcării Legionare în perioada de referință 1927-1938 sunt urmarea urii viscerale a comuniștilor împotriva celui mai mare și combativ dușman al său. Începând cu

teroarea dezlănțuită odată cu ocupația rusească, continuând cu arestările abuzive, condamnările grele după simulacre de judecată, având la bază declarații smulse prin tortură sau denunțuri imaginare, asasinate individuale sau colective, confiscări de tot felul, toate aceste crimi au reprezentat baza politicei în primii 20 de ani de comunism. După aceea și până astăzi toate mijloacele de informare și educație au avut aceeași țintă: să vorbească pe cât posibil mai puțin despre Mișcarea Legionară sau să fie prezentată într-o lumină cât mai defavorabilă.

Dar iată, a venit 1989, când o țară întreagă nu a mai putut suporta lipsurile, teroarea și minciuna și, cu sacrificiile cunoscute, a încercat și a reușit (doar în parte) să scape de comunism; nu și de comuniști!

Aceștia, travestiti peste noapte în oameni cu vederi democratice, au promovat o falsă democrație, ocupând toate posturile cheie din instituțiile care direct sau indirect hotărăsc soarta cetățeanului, aducând 75% din populația țării la sapă de lemn.

Ce îi sperie în continuare pe actualii guvernanti, de se văd obligați să calce Constituția (și aceea aşa cum este) și să se blindeze cu legi și hotărâri de urgență împotriva Mișcării Legionare?

(continuare în pag. 4)

Nicador Zelea Codreanu

pag. 1

Problemele tineretului / Ideologie

CUIBUL

Există unii care susțin cu o îndărjire uluitoare că sistemul legionar de organizare bazat pe ideea de cuib ar fi anacronic. Si când spun "unii" mă refer nu la cei neavizați, ci la pretenți legioni care opinează "doct", "democratic", "în spiritul vremurilor moderne", că tineretul ar trebui să se formeze în cluburi (?!), în asociații lucrative (!) etc., dar nu în cuiburi. (De exemplu, simștii, din ordinul "comandamentului", prin fosta "Gazelă de Vest" s-au pronunțat repetat și categoric împotriva cuiburilor. Apoi se vătă că nu există legioni! Prostie sau rea credință?)

Cuibul, ca tot ceea ce a creat geniul Căpitanului, este cea mai viabilă formă de organizare:

1) Cuibul este o mică familie unde sunt oameni de aceeași vârstă, aceeași putere de înțelegere, aceeași constituție sufletească.

Membrii cuibului sunt prieni și se întâlnesc oriunde și oricând cu plăcere, nu numai pentru activitate legionară, ci și pentru a se distra și relaxa împreună, pentru a se sfătu în probleme personale, pentru a se ajuta sau pentru a sărbători împreună diverse evenimente. Ei știu să își facă viața frumoasă nu numai la suprafață, în distracții trecătoare, ci în profunzime, clădind "catapetesme pentru veac" (pe pământ și în suflete).

2) Cuibul este o școală de caractere, o cetate ferită prin înalte îngrădituri morale de vânturile scepticismului dizolvant, ale lașității și corupției.

Pentru că în asemenea condiții de apropiere, nimeni nu se poate preface la infinit; nimeni nu poate să mintă fără a fi descoperit, nimeni nu poate dezbină, nimeni nu poate să mențină și să propage idei contrare Legiunii, românismului sau creștinismului.

Şeful de cuib își poate cunoaște mult mai bine oamenii decât șeful oricărei alte organizații.

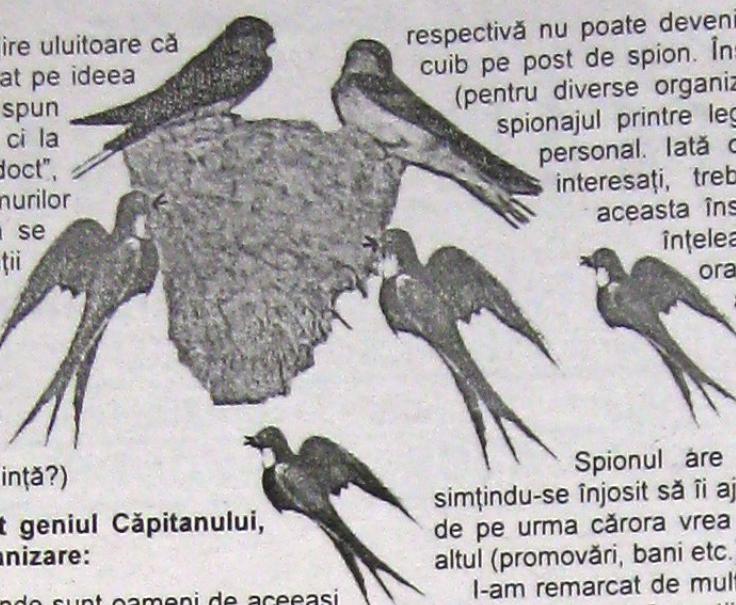
Noii veniți în cuib ori se convertesc la viața legionară, ori sunt îndepărtați din cuib, ori ajung să se retragă de bunăvoie, pentru că orice corp străin este eliminat dintr-un organism viu, sănătos. Cuibul nu are "balast".

3) Cuibul este un tonic moral. Ședința de cuib este o oază de înălțare sufletească și de liniște, care compensează loviturile vieții de zi cu zi. E un refugiu, dar nu ca un mal pe care eșuează ratații, cei care caută alinare pentru insucces și pentru neputință de a continua luptă, ci ca o stâncă pentru cel ce se odihnește după luptă cu valurile și se pregătește pentru o nouă înfruntare: este ca **Geea pentru Anteu**. Aici, în cuib, legioniul își reface forța morală de a da piept cu greutățile și nedreptățile zilnice, nu aşteptând, ci pregătind ziua în care Binele va triumfa. Căci lupta milenară dintre Bine și Rău știm cum se va sfârși: în ordinea naturală, firească, a Dumnezei. De murit, vom muri cu toții, mai devreme sau mai târziu. Nimeni nu ia cu el nici bogățile, nici onorurile, nici distracțiile, dar toți vor lua cu ei lumina Binelui sau povara păcatelor pe care le vor purta chiar pe această lume, la bătrânețe, și le vor vedea perpetuate prin copiii și nepoții lor.

4) Cuibul dezvoltă inițiativa, capacitatea de creație și de organizare, calitățile de conducător, spiritul de echipă și de răspundere. Într-un cuvânt, în cuib se pregătește noua elită națională, bazată pe dragostea pentru Cer și pentru pământ, pe adevăr, pe valoarea morală, pe înțelepciune, vitejie, ordine, altruism. Fiecare se poate ridica numai prin sacrificiu și muncă, prin propriile calități. Cuibul nu produce niciodată cameleoni. Nimeni nu este privilegiat, nimeni nu profită de altul. Toată lumea – dar absolut toată lumea – muncește; nimeni nu stă degeaba. Eficiența cuibului este mereu dovedită: sunt o serie de lucruri pe care un om singur nu le poate realiza, iar o organizație este prea mare pentru a le face.

5) Nimeni nu poate fi trădător într-un cuib, fără a fi observat în scurt timp. Nimeni nu poate deveni trădător fără a fi observat.

Atunci când cineva din cuib refuză sistematic, sub diferite pretexte, sarcinile de cuib, este un semnal că persoana



respectivă nu poate deveni legionar sau, mai rău, că se află în cuib pe post de spion. Însă cei care au venit pentru a spiona (pentru diverse organizații) au avut prilejul să constate că spionajul printre legioni costă prea mult timp și efort personal. Iată de ce: ca să aibă ce raporta celor interesați, trebuie să se încadreze în cuib. Ori aceasta înseamnă că trebuie să citească și să înțeleagă literatura legionară, să colinde orașul împărțind revista legionară etc., adică să îi ajute tocmai pe cei pe care vrea să îi păcălească. Practica a dovedit că este o imposibilitate organică pentru "neprietenii" legioniilor să îi ajute pe legioni.

Spionul are o adevărată neputință psihologică, simțindu-se înjosit să îi ajute pe cei pe care îi spionează, pe cei de pe urma căror vrea doar să tragă folose într-un fel sau altul (promovări, bani etc.).

I-am remarcat de multe ori, amuzată, pe cei care veneau în scop de a culege informații despre legioni, pretextând că vor să devină și ei legioni. Ei bine, aceștia nu erau capabili nici să citească din cărțile împrumutate de la noi, nici să distribuie alături de noi revista prin cămine, nici să curețe zăpada din curtea sediului, nici să scrie, invocând mereu scuze. Ei nu "puteau" face nimic concret pentru Legiune, niciodată. Erau în schimb dispuși doar să participe la ședințele conducerii centrale, solicitau numeroase detalii individuale - ei fiind, în schimb, "ermetici", încercau diverse provocări etc.

În plus, orice spion constată repede că nu are ce raporta sau că trebuie să raporteze "fantezii" (ceea ce nu merge la infinit), legioni mergând doar pe drumul onoarei și legalității. Legioni nu dau lovitură de stat.

6) Pentru activitatea unui simplu cuib nu sunt necesare cinești de fonduri, nici "tone" de acte și nici măcar un sediu (sediul fiind necesar pentru extinderea organizației, pentru relațiile cu publicul). Cuibul se poate întâlni la șeful de cuib acasă, sau la unul dintre membri, sau ... în parc!

Cuibul are o extraordinară flexibilitate: este infinit mai simplu să se mobilizeze 3 sau 13 oameni la orice oră și oriunde, decât să se adune nu știu câte zeci sau sute de oameni dintr-un partid.

7) Șeful de cuib nu este un dictator, pentru că el nu conduce după bunul plac, ci după legi care nu se schimbă: legea onoarei, legea ajutorului reciproc, legea muncii, legea educației, legea disciplinei, legea tăcerii. Cuibul este cald, iar puții sunt crescuți cu dragoste și loialitate pentru a-prinde aripi.

8) În condiții în care toate celelalte organizații sucombă (din lipsă de fonduri, din motive de dezbinare și a. c.), cuibul rămâne veșnic o unitate de luptă, o realitate indestructibilă, pentru că nimeni nu va putea opri vreodată întâlnirea unor prieteni.

Având în vedere dușmanii numeroși și puternici pe care i-a avut din totdeauna Legiunea, cuibul este cea mai potrivită modalitate de a întreține și cultiva spiritul legionar.

Pentru a deveni legionar nu trebuie ca mai întâi să fi atins perfectiunea, căci tocmai pe omul imperfect năzuiește Legiunea să-l transforme. Un om cinstit cu el și cu cei din jur va deveni un bun legionar. În jurul sămburelui se va dezvolta, în cuib, fructul. Nu au ce căuta secăturile, cei fără sănătate interioară, pentru că nu există sămburele în jurul căruia să se poată construi.

În cuib nu intră decât cei care au de dăruit din preaplinul lor sufletesc, oameni hotărăti, curajoși, cinstiți, care nu sunt ahtiați după fleacuri, după căștiguri materiale sau după lingușiri. Întră oameni "dintr-o bucată" pentru a ieși niște eroi. Eroul nu se să-i pice din cer o soartă mai bună, nu problematizează, nu lovește pe la spate. Eroul are un ideal și luptă pentru el în orice condiții, pentru că de astă e erou.

Și exemplul lui va stimula aparitia altor eroi.

Iar legionari se vor naște mereu, pentru că din totdeauna omul va năzui spre prietenia adevărată cu alții oameni, spre bine, spre dreptate, urmând scânteia divină din el.

Nicoleta Codrin



DINCOLO DE MOARTE

Până la apariția creștinismului, majoritatea credințelor precreștine considerau moartea un sfârșit, o dispariție a omului de pe fața pământului, fără a lăsa nici o urmă și fără a avea o speranță în ceea ce privește un posibil "viitor". Toate aceste credințe nu erau altceva decât simple evoluții ale fricilor primitive a omului preistoric cu privire la somnul fără de trezire, față de necunoscutul cuprins în complexitatea acestui fenomen.



Sf. Apostol Andrei care a creștinat poporul român

Însă de la nașterea Mântuitorului și mai ales începând de la răstignirea Lui, moartea a căpătat un cu totul alt sens pentru creștini. Esența creștinismului este mai mult istoria învățăturilor, patimilor și Învierii Mântuitorului Hristos decât a vieții Lui. Înaintea morții Sale, El face cunoscut unor greci o mare taină: "Bobul de grâu până nu putrezește nu rodește". Dar pe lângă exemplul lui Iisus putem considera și exemplul multor sfinti martiri (Ioan, Petru, Andrei, Gheorghe, cei 40 de Mucenici etc.), care au primit moartea ca o eliberare, ca o victorie, ca o condiție necesară pentru

Înviere. "Sângele martirilor, sămânța creștinilor" (Tertulian).

În epoca modernă, dată fiind depărtarea omului de divinitate, acesta (omul) fiind preocupat în mare măsură de grijile cotidiene, își concentrează toate acțiunile în scopul realizării unei vieți pământești cât mai bogate dintr-un punct de vedere sau altul (nu contează din care). Această situație este în mare parte generată de ideologiile materialiste care domină atât Oriental cât și Occidentul. Astfel a apărut ateismul modern.

Ateismul – un concept superior?

Ateul nu-i legat de nimic superior. El nu crede nici în forțele nevăzute, nici în valorificarea lui personală pe un plan spiritual. Cu atât mai puțin poate crede în semenul său.

El n-are nici un ideal depășind orizontul lui imediat, nici respect pentru persoana umană pe care o consideră, prin optica lui deviată, ca un concurent sau dușman.

Ateul trăiește ca un izolat în propria lui societate, deoarece nici un fir nevăzut nu-l leagă de sufletele celorlalți și nici de necunoscutul ce-l aşteaptă dincolo de viață.

Trăiește într-un prezent neliniștit, în care devine pradă ușoară tuturor celor ce știu să mănuiască ițele din umbră.

Ateul modern este o victimă a marxismului, care are nevoie, pentru a-și impune ideologia materialistă, de indivizi fără credință, fără ideal, roși de invidie și izolați în viață.

Ce aduc ei, atei, în balanță frâmântărilor actuale, când soarta lumii tremură pe covorașul verde al unei conferințe între cei mari? NIMIC, numai negație și defetism!

Fie că este vorba de ateismul de tip occidental (ori liberalist, ori cu tendințe hipote, care par la prima vedere pacifiste și inofensive, ori de cel cu tendințe anarhistice), de ateismul de tip marxist (strict, dur, autoritar), nici unul fel de ateism nu face altceva decât să aducă noi și noi adepti singurului zeu ce are de câștigat din această prăbușire: banul.

Depărtarea de sacru și prăbușirea în profan i-a făcut pe cățiva dintre cei ce nu "s-au adaptat" noii concepții să se întrebă: "Este oare telul final al omului viață? Dacă da, atunci înseamnă că nu ne interesează mijloacele pe care le folosim pentru a ne-o asigura. Toate sunt bune, chiar și cele mai rele. Se pune deci problema: după ce ne conducem noi oamenii în relațiile noastre cu alii oameni? După animalul din noi? După tigrul din noi? După legea peștilor din mare, sau a fiarelor din pădure? Telul nostru final nu este viață, ci Învierea, Învierea în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creația, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum

s-a crezut, pentru a obține această Înviere." (Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Cinstirea morților

Astfel se justifică toate ritualurile creștine referitoare la cinstirea morților. O dată trecuți în neființă, spiritele celor care ajung la dreapta Tatălui nu abandonează lumea noastră, ci continuă să vegheze asupra celor rămași, până în ceasul biruinței finale, ziua Judecății de Apoi. Iată cât de bine se îmbină credința creștină cu credința dacilor în ceea ce privește cultul morților și semnificația morții fizice.

Credincios, habotnic, sau simplu superstițios

O mare primejdie de care trebuie să ne ferim în drumul nostru către Hristos este păcatul habotniciei.

Creștin adevărat nu este acela care merge în fiecare zi la biserică, ține post tot timpul, se spovedește și se împărtășește la fiecare două zile, citește zeci de rugăciuni pe zi etc., etc., și care transformă apoi toate acestea într-o rutină, făcând aceste lucruri în mod mecanic, fără să simtă nimic, călăuzit doar de un fanatism orb, lipsit de orice sentiment divin. Habotnicul reprezintă, de fapt, pe urmăși fariseilor care erau credincioși doar în formă și nu în fond.

Disperarea acestor oameni este de obicei generată de o falsă imagine despre divinitate și de convingerea că doar - și numai - prin rugăciune și post vor putea reuși și vor obține bunăvoiea lui Dumnezeu.

Este adevărat, rugăciunea, postul, îndeplinirea Sfintelor Taine reprezintă pași ce trebuie urmați, dar nu trebuie uitat că, pe lângă aceste ritualuri creștine, trebuie îndeplinite și alte condiții pentru a putea fi numiți creștini, și anume trebuie să fim capabili să urmăm o viață socială în conformitate cu învățăturile Domnului, care să se bazeze pe altruism, și pe care o putem urma doar având o voință de fier, un curaj pe măsură și o idee clară a scopului nostru.

Dumnezeu nu este un stăpân de sclavi, ci Tatăl nostru.

Pentru a putea ajunge la biruință nu este suficientă rugăciunea, ci este necesar efortul nostru particular pentru a putea înfrunta anumite situații. Dumnezeu ne dă, dar nu ne bagă în sac. Înainte de a implora ajutorul divin trebuie mai întâi să încercăm noi însine să ne ajutăm. Ajută-te singur; ajută-te și toată lumea te va ajuta. Pentru a putea birui trebuie să ne gândim tot timpul că totul depinde numai de Dumnezeu, dar trebuie să luptăm ca și cum totul ar depinde numai de noi. Trebuie să avem încredere în Domnul, dar nu trebuie să ne lăsăm totalmente în grijă Lui, căci El nu ne va ajuta decât atunci când va vedea un semn de bunăvoie și de curaj din partea noastră pentru a înfrunta lucrurile.

O povestioară catolică vorbește despre un om care după moarte sătea pe malul unei mări lângă Iisus. Mântuitorul, arătându-i două rânduri de urme de pași pe plajă îi spune: "Uite, toată viața ta Eu am fost alături de tine!". Urmărand pașii, omul observă că în unele zone era doar un singur rând de pași și atunci îi spune lui Iisus: "Dar Doamne, văd că în cele mai grele momente din viața mea m-am lăsat singur, au rămas numai urmele mele." Si atunci Mântuitorul îi răspunde: "Nu, aceleas sunt urmele Mele când te căram pe tine în spate".

Iisus nu ne lasă niciodată singuri, iar habotnicia nu ajută pe nimic să se apropie mai mult de Hristos. Fiecare creștin trebuie să aibă voință și curajul de a-și lua crucea în spate și de a-L urma pe Iisus, și nu să se ascundă în spatele unei credințe fățurnice care nu este altceva decât pavăza friciei de a înfrunta primejdia și un semn de întrebare cu privire la credința adevărată.

O altă primejdie de care trebuie să ne ferim este cea de a transforma religia într-o superstiție. De cele mai multe ori cauza care duce la comiterea acestei erori este lipsa unei educații necesare atât din punct de vedere spiritual, cât și din punct de vedere cultural.

Înainte de apariția creștinismului superstițiile erau foarte importante pentru oameni. Majoritate religiilor erau întemeiate pe baza superstițiilor care, de cele mai multe ori, erau generate de frica de necunoscut.

Nouă nu trebuie să ne fie "frică" de Dumnezeu pentru că

frică ne poate fi decât de ceva rău. Dumnezeu ne iubește ca pe copii lui și nu vrea să ne terorizeze. Relația om - Dumnezeu nu trebuie să se bazeze pe sentimentul de frică, ci pe cel de dragoste. Frica nu duce decât la habotnicie sau la superstiție.



Știință și credință

Din păcate, în prezent, din cauza evoluției științelor exacte, omul tinde să se laicizeze din ce în ce mai mult, scăzând rolul religiei în favoarea explicațiilor științifice.

Dar asta nu înseamnă că Dumnezeu nu există, ba chiar din contră. Dumnezeu a creat natura cu tot ce cuprinde ea, de la imensitatea universului până la atomul de carbon - și chiar mai mult. Totodată însă Dumnezeu a creat și legile naturii după care funcționează mașinăria universului și pe care, din moment ce El le-a creat, nu le poate încălca. Astfel, toate fenomenele miraculoase au o explicație în conformitate cu aceste legi, iar dacă nu am găsit acea explicație nu înseamnă că nu există, ci pur și simplu că noi, prin micimea cunoștințelor noastre, nu am reușit să o aflăm.

Dumnezeu nu este împotriva științei, El nu ne oprește să ne dezvoltăm și să cunoaștem mai mult, dar această dezvoltare



nu poate înlocui niciodată conceptul de Dumnezeu decât pentru sufletele sărăce și pentru mintile limitate, așa cum această dezvoltare nu trebuie să fie decât în scopuri constructive, nu luciferice, de distrugere sau perturbare a ordinii naturale, a creației divine.

Dumnezeu este

Adevărul, El este cunoașterea, și cum Adevărul și cunoașterea sunt infinite, indiferent cât de mult am cunoaște noi, întotdeauna va exista ceva ce nu vom putea cunoaște și acolo se află Dumnezeu care, reprezentând perfecțiunea, nu poate fi niciodată atins, cunoscut, percepțut în totalitate.

Iată de ce știința este imperfectă în comparație cu Dumnezeu, ea nu ne poate duce decât până la porțile împărăției divine. Pentru a putea trece dincolo trebuie să credem, să iubim și să simțim.

Alecu Deleanu

elev, 17 ani

ÎNTREBĂRI DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE – Nicador Zelea Codreanu (continuare din pag. 1)

Fac un mic apel la logică: imensa majoritate a românilor detestă comunismul - după experiența tragică a unei jumătăți de secol.

Toată activitatea Mișcării Legionare a avut aceeași direcție de luptă. Logic, v-ați aflat în aceeași tabără de luptă cu noi. Fără a preciza, idealurile poporului român s-au confundat totdeauna cu idealurile Mișcării Legionare.

Vî se pare normal să ignorați istoria și să păstrați o istorie greșită despre Mișcarea Legionară?

Puneți-vă câteva întrebări pe care noi vi le sugerăm, și când veți reuși să vă răspundeți la ele, vălul de minciună cu care ați fost îmbrobodiți va dispare ca un vis rău:

- De ce îi este post-comunismului frică de apariția unui partid legionar?

- De ce se ascunde faptul că dezmembrarea României din anii 40 este consecința unei politici externe dezastruoase a lui Titulescu și că numai Mișcarea Legionară a militat pentru ceea ce s-a dovedit a fi până la urmă calea ce trebuie urmată?

- De ce este prezentată Mișcarea Legionară ca o bandă de tineri fără nici un crez, agresivă anarhică, în afara legii?

Dacă ar fi fost așa, de unde au reușit să găsească și să adune sutele de mii de legionari băgați apoi de comuniști în lagăre, închisori, canal, domiciliu forțate, după ocuparea României de ruși?

- De ce vî se ascunde faptul că majoritatea legionarilor erau oameni cu studii superioare și că cele mai mari personalități produse de poporul român în perioada interbelică, făceau, într-un fel sau altul, parte din Mișcarea Legionară (simpatizanți declarați, membri în Senatul Legionar, membri în Mișcare sau legionari)? Ex.: Nae Ionescu, Eliade, Cioran, Noica, Blaga, Tuțea, Traian Brăileanu, Radu Gyr, Ion Barbu etc.

- De ce practică o politică de tăcere totală la adresa unui partid care a avut 800.000 de membri cu rol activ și important în perioada interbelică?

- De ce ascunde faptul că peste 70% din luptătorii din munți împotriva bolșevizării țării erau legionari?

- Cine sunt aceia care au prezentat și prezintă Mișcarea Legionară în culori sumbre?

Dacă sunt comuniștii și cripto-comuniștii, de când credeti în propaganda lor? Parcă ne înțelesem impreună că cei mai mari crimiști percepți de istorie ocupă și locul unu la minciuni.

- Ce experiență de viață îți mai trebuie?

Chiar trebuie să îți ajungă iar cuțitul la os ca să vezi că trăiești dint-un salariu de mizerie, că pensia este o batjocură, că jocurile financiare te aruncă pe drumuri, când nimeni nu te mai angajează, că ai tăi trebuie să se prostitueze moral (și căteodată chiar fizic) pentru a supraviețui?

- Tu, țăran român, ai fost pentru legionari speranța de redresare spirituală a acestui neam și acum declară că acești comuniști îmbrăcați în blâni de oacie îți au dat pământ! Numai lupul se traveste în blană de oacie! Acest lup travestit în mielul bun îți-a dat pământul din moșia lui? Nu: din moșia altuia! Dar atenție: îți l-a dat în aşa fel, ca peste câțiva ani să îl cumpere tot el sau ai lui pe nimic.

- O altă întrebare pe care aş vrea să îți-o pun: cine a acuzat Mișcarea Legionară că urmărește instalarea unei dictaturi în România? Atenție: Carol II - un dictator; Antonescu - un dictator, comuniști - care au aplicat cea mai criminală dictatură în țara românească!

- Tu, omule cu care vorbesc din dorință de a afla ce știi și ce gândești, rămâi de multe ori cantonat în minciună. Oare nu te simți jenat să acorzi credit la infinit călăilor tăi, după ce istoria îți pune la dispoziție adevărul ieșit la iveală prin accesul marilor istorici contemporani la arhivele ieri zăvorâte?

Te asigur, speranță a României de pe stradă, că aș putea continua cu întrebările, dar cred că și acestea sunt de ajuns. Citește-le cu atenție și încearcă să-ți răspunzi!

Ce vei constata: că știi foarte puțin despre Mișcarea Legionară, că ai fost tot timpul pe post de neinformat sau poate pe post de naiv, că inapetenta ta pentru politică este opera unora care te vor legumă și că trebuie să te hotărăști: ori încerci să îți clădești tu singur soarta, ori nu te mai văcări, acceptă rolul de slugă disprețuită, fără trecut, fără viitor!!



SCRISOARE LUI ȘTEFAN VOIEVOD

ȘTEFAN CEL MARE ȘI SFÂNT, ÎNTRU VLADIMIR ȘI ION

O gâlceava aprigă s-a abătut asupra plaiurilor noastre, Măria Ta: al cui e Ștefan cel Mare? Al lui Ion Iliescu sau al lui Vladimir Voronin? Cine aduce înapoi sabia Măriei Tale, furată de turci: Adrian Năstase sau Vasile Tarlev? Că eu aş fi mai moldovean, că-s mai ortoman, că am kaghebişti şi paraşuştii; că eu, mă dragă animalule, ţi-am mai zis că Moldova curge pe dincoace de Siret, că la Baia, la Suceava şi la Iaşi a fost capitala Moldovei istorice, nu la Chişinău, pe Valea Băcului, adică Valea Bou(ru)lui, că astă inseamnă atitudine stalinistă, ce-mi pui sula-n coaste?...

Iartă-i, Doamne, că ei ştiu ce fac!

Amândoi pogoară din nomenclatura cea roşie, ce-i mai zice şi "comunistă", fiindcă ce era al vostru trebuia să fie al nostru. Pe când fusăsă mai tinerei, cine aducea mănuşchi de flori la piatra Ta era legat fedeleş la Chişinău.

O snoavă de la Bucureşti spune că, pe când mergeai Măria Ta la oaste pe la Făstăşii, oleacă mai la vale de Vaslui, unde te-ai făstăşit din cauza negurii, ai găsit pe fundul unei râchi doi copchii: "Unde vreţi să ajungeţi voi, pui de daci?" "La Moscova, tovarăše Fane Barosanul", a răspuns cel mai făşneţ dintre ei.

Să nu te cutremuri dacă or face cruci largi şi lungi până la genunchi, cu sobor greu, lângă somnul Tău de veci...

Iartă-i!

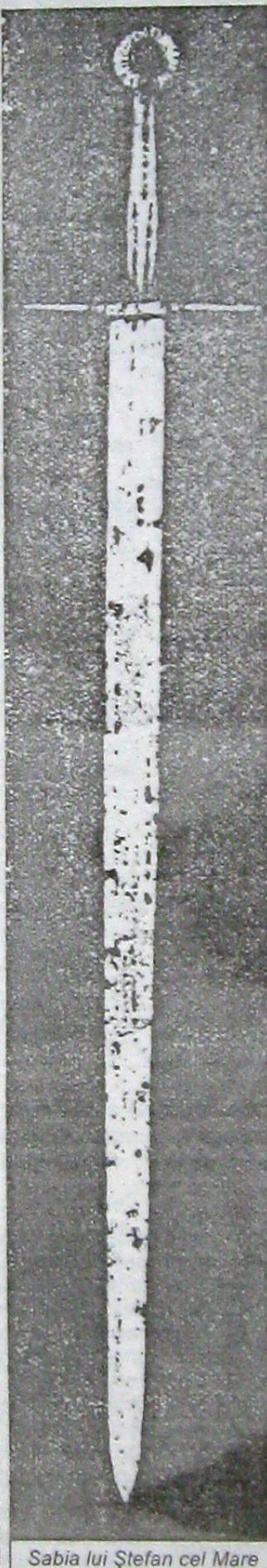
Vladimir nu vrea să învețe din istorie, Măria Ta! Ce păcat că nu mai este obiceiul să-i bată bâtrâni pe copii la hotar, ca să nu uite că vor trăi, cum era pe vremea Sfinţiei Tale!

Mulți boieri din cei mari de pe la Bucureşti ar merita ciomăgi la marginea moştenirii Tale, că mult nu a lipsit să le dea haholilor chiar şi mormântul Tău.

După ce l-am fugărit pe Radu, zis cel Frumos, i-am luat muierea şi fata la Suceava. Şi rău ai făcut, că au zis unii să nu te mai facă sfânt. "Credeţi că Ștefan cel Mare a fost sfânt dacă i-au plăcut femeile?", 1-a întrebat o fetișoară pe logofătul Ion Ungureanu de la Chişinău. "Păi, ce-ai fi vrut, drăguţă, să-i placă bărbaţii?" Şi iarăşi mă-ntorn şi zic - bine ai făcut că i-am luat muierea, că văru' Radu se înțelegea mai bine cu Mahomed al II-lea.

Dar atunci, Mărite Domn, ai luat din Valahia şi vreo 17000 de tigani, de-şि zic rromi acum, că s-au prăsit din cetatea Sucevei până la Roman şi Govurlui. De-ai ajuns ţăganii domni din cea mare şi-n cetatea lui Bucur. Că spunea Dumitru Sechelariu, boier mare din Bacău: "Moldova-i à mea, Băsăscule!" Ce nici Măria Ta n-am îndrăznit a zice.

Şi cum grăiam, Vladimir nu vrea să ne ținem de neamuri, aşa cum ai poruncit Măria Ta când



Sabia lui Ștefan cel Mare

l-am pus domn pe Laiotă Băsărabă în locul lui Radu cel Frumos şi rău de tărtită: "L-am pus domn pe Laiotă în cealaltă Valahie, ca să ne putem înțelege între noi". Frumos ai rostit: "Cealaltă Valahie!"

Dar destui sminti nu pricep acele vorbe nici azi, că în tara Radului îi modru să ai apucături pidosnice şi poți să urci pe tron, să ajungi velvornic, drept pentru care Măria Ta i-am scurta de capete, la fel ca pe toţi boierii cei hicleni, vânzători de țară.

A curs multă apă la Dunăre şi a trecut pe-aici un Tânăr ca un vel-logofăt, cu privirea înaltă căt nava de la Voroneş şi, văzând el ticăloşa prăpăstuită peste țară, a blestemat - "Cine-au îndrăgit străinii / Mânca-i-ar inima cânii, / Mânca-i-ar casa pustia / Şi neamul nemernicia!" - şi a prins a te chema înapoi ca să ne scoţi la liman: "Ştefane, Măria Ta, / Tu la Putna nu mai sta, / Lasă-arthimandritului / Toată grija schitului, / Lasă grija sfintilor / În sama părinţilor..."

Că dacă suni din corn o dată, sare țara în ajutor, de-i suna de două ori, îţi sar codri-n ajutor... Care codri, Sfinţi? De unde codri? Că i-au părăduit hoţii şi harapii, mult prea Fericite.

Nici oaste nu mai avem, că au alii şi pentru noi. Flăcăii Tăi luptă pentru alii, ca urmaşii lui Decebal, pentru "Traian cel drept".

S-a mutat înalta Poartă, Mărite! De mai multe ori. Am ajuns la a patra Romă.

Nu, Doamne, nu mai sare nimeni şi nimic. Parcă tot cu turci ar fi mai bine, cum gândeai Măria Ta după ce ţi-ai omorât fiica la Mosc.

Nu, moscalii nu mai vin "de-a călare" după ce-ai luat cetăţile Hotinul, Soroca, Orheiul, Tighina, Lăpuşna, Alba... Le dăm noi tot ce vor şi tot ce n-au gândit. Aşa deştepti şi frumoşi am ajuns.

Că şi pe osmanlii i-am mursicat cu muierile noastre, Doamne, că-s mai iabraşe ca ienicerii şi spahii lui Suleiman.

Copii nu le dăm nici noi turcilor, că ne apărăm sărăcia, şi... nevoile! Mai bine-i vindem la Râm sau la Inglitera, pentru rărunchi şi pentru maiuri, că pe-acolo au mare trebuinţă, iar ei or recunoaşte că avem viţă evropicăescă.

Aşa că řezi binişor acolo şi hodineşte fără pace, Măria Ta!

Mai bine ar veni înapoi văru' Vlad, al lui Drăculea, că am ajuns cum au glăsuit voinicii tăi de la Podu Înal, când ai vrut să ridici un monument după luptă şi le-ai strigat "Obelisc, oştenei meu, obelisc!"...

Aferim!

Viorel Patrichi

MONUMENTELE ISTORICE – DIN NOU ÎN PERICOL!

La scurt timp de la apariția primului număr din revista noastră, un Tânăr care s-a recomandat la telefon a fi student la Facultatea de Istorie, ne-a reproșat, pe bună dreptate, că în articolul intitulat "Monumente istorice...pe tabula rasa" am tratat superficial demolarea statuilor bucureșteni, nominalizând doar câteva, fără a da amănunte.

Tânărul student s-a oferit să ne scrie el un articol pe această temă însă, din păcate, nu a făcut-o, ceea ce ne-a determinat să încercăm, în rândurile ce urmează, să ținem cont de observația sa, completând lista și venind, totodată, cu câteva detalii.

În anul fatidic 1948 a început agresiunea fostului regim asupra monumentelor istorice și de artă, pentru ștergerea memoriei istorice.

Pe axa nord-sud, Arcul de Triumf a scăpat mai ușor, el fiind "mutilat" prin scoaterea de pe părțile laterale a celor două texte ale proclamațiilor regelui Ferdinand către țară, cu ocazia României în războiul de întregire și cu prilejul încoronării de la Alba Iulia din 1922. Firește, și efigia regelui Ferdinand Întregitorul, și a reginei Maria, au fost scoase de pe frontispiciul monumentului.

La circa un km de Arcul de Triumf, pe Șos. Kiseleff se află monumentul impunător al lui Ferdinand, rege al României între 1914-1927. Redat călare, flancat de patru obeliscuri cu victorii înaripate, realizate de vestitul sculptor sărb Ivanov Mestrovici, monumentul a fost "ras" în luna februarie 1948.

O altă operă, care mai există astăzi doar în memoria octogenarilor, era Monumentul Infanteriei, operă a sculptorului Ion Jalea. Monumentul era amplasat în fața statuiei regelui Ferdinand și era dedicat infanteriștilor căzuți în războiul de Independență și în cel de Reîntregire. Obeliscul înalt, placat cu marmură, în care erau încrustate denumirile principalelor bătălii din cele două războaie, era înconjurat de un grup statutar reprezentând infanteriști în plin asalt.

În Piața Victoriei se află monumentul Eroilor Corpului Didactic din primul război mondial, operă realizată de Ion Jalea și D. Verona; a fost unul dintre primele monumente dărămate (1945), pe locul lui ridicându-se monumentul ostașului sovietic realizat de C. Baraschi, primul monument inaugurat în București după război, în 1946.

În Piața Romană a fost demolat monumentul lui Lascăr Catargiu, fruntaș al Partidului Conservator, luptător pentru Unire și Independență, protagonist al modernizării statului român. Sculptor a fost Antoine Mescier.

Aproape de Calea Victoriei, în scuarul Așezămintelor Brătianu, se află monumentul lui I. I. C. Brătianu, gânditor așezat în jilț, lucrat în granit de Suedia de către marele sculptor Ivan Mestrovici. Dislocat din București în 1948 a fost dus la Complexul muzeal Golești; a fost totuși reamplasat la locul lui în 1994.

La câteva zeci de metri de Piața Romană, în fața fostului magazin alimentar "Leonida" se ridică monumentul lui Tache

Azi vedem, cu regret, că această acțiune irresponsabilă de a demola monumentele istorice, atât de puține căte are monument este tocmai acela de a aminti posteritatei de ceva sau de cineva care s-a remarcat într-un anumit moment

S-a început, mai cu seamă la presiunea din exterior, prin scoaterea busturilor mareșalului Antonescu, conducătorul statului român între 6 sept. 1940 și 23 aug. 1944, busturi care erau amplasate în parcurile din Slobozia, Cluj și alte 2-3 localități - printre care și Bucureștiul.

La protestul veteranilor de război și al cătorva istorici de frunte, cel din Capitală, din fața Bisericii Vergului, ctitorită de el în 1942, nu a fost aruncat într-un ungher al unui depozit, ci ... acoperit cu o pânză. De ce oare, fiindcă la 22 iunie 1941 toată țara, de la mic la mare, l-a susținut pe mareșal cu entuziasm, la declanșarea "războiului sfânt" care a dus la eliberarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord? Pe de-o parte i se reliefă că Antonescu are merite, e socotit deci ca un mare patriot, dar pe de altă parte e eliminat din conștiința noastră! Bazându-ne pe logica bunului simț, considerăm că merită și el să aibă o statuie, asemenei ungrului Horthy și finlandezului Manerherm care au luptat împotriva bolșevismului și care nu sunt puși la index, ca la noi.

În urmă cu circa o lună a fost demolată cea mai mare

Ionescu (1858-1922), autor Ernest Dubois. Tache Ionescu era redat în postura de orator, fiind încadrat de două figuri alegorice redând Nistrul și Tisa. "Ras" și acesta de comuniști.

În Piața Palatului Regal se ridică unul din cele mai valoroase monumente bucureșteni: statuia ecvestră a Regelui Carol I, pe un soclu paralelipipedic placat cu granit roșu, inaugurat în 1939, autor fiind tot Ivan Mestrovici. Evident, demolat.

Tot în 1948, a fost demolat monumentul lui I. C. Brătianu, aflat la cele două axe cardinale ale Capitalei. Fusese ridicat în 1903 prin subscripție publică, operă a sculptorului Ernest Dubois.

La fel și bustul lui Eugeniu Carada (1836-1910) economist și prim director al Băncii Naționale Române, bust aflat pe str. Lipscani.

Mormântul Eroului Necunoscut inaugurat în 1923 a fost strămutat la Mărășești în 1960; readus în Capitală în 1992.

În 1960 a fost distrus și grupul statuar "Grota cu Urania și cei doi giganți" operă a sculptorului D. Paciuera, Frederic Storck și Filip Marin, care fusese inaugurat în 1906, cu prilejul Expoziției jubiliare.

Deși situat pe axa est - vest, la intersecția Bulevardelor Carol - Ferdinand - Pache Protopopescu, a fost demolat și monumentul lui Pache Protopopescu (1945-1893), realizat în marmură albă de Carrara de către sculptorul I. Georgescu.

Și monumentul Geniștilor sau "Leul" - cum ii spun bucureștenii, operă a sculptorului Spiridon Georgescu, a fost mutilat; pe el avea inscripțional textul "Spuneți generațiilor viitoare că noi am făcut supremă jertfă pe câmpul de bătălie pentru întregirea neamului" care a fost șters, fiind refăcut în preajma anului 89.

Au avut noroc și au scăpat de demolare: statuia lui Alexandru Lahovari - din Piața Kuibîșev (care trebuia sistematizată!), a lui Gr. Cantacuzino, fost prim ministru (Nababul) - din Grădina Icoanei, a lui C. A. Rosetti - din piață cu același nume (C. A. Rosetti fiind considerat "persoană contradictorie și care mai necesită multe cercetări") - și ... a lui Constantin Brâncoveanu - din fața Bisericii Sf. Gheorghe (din cauză că, deși domnia i-a fost umbrătă de o fiscalitate excesivă, a căutat o apropiere de Rusia, întreținând legături de prietenie țarul Petru cel Mare!).

statuie din oraș, "1907" - din parcul Obor. Sediu somptuos al noii Primărie a sect. 2 nu putea tolera această "monstruoitate": un țară cu pumnul îndreptat spre cer, ținând în cealaltă mână alt țară mort. Vremelnicii guvernări strămbă din nas, vor să cosmetizeze istoria, că "aşa se poartă": ca atare, să "sărim" peste anul răscoalei, deși nu a avut la bază nici o influență comunistă. Este discutabil, desigur chiar exagerat, numărul celor 11.000 de țărani uciși la începutul secolului trecut; este foarte discutabil și că zeci de sate ar fi fost bombardate cu tunul (?); cert este însă că vălvătările răscoalei pornite de la Flămândi, din nordul țării, au cuprins toată țara, și efectul nu trebuie minimalizat.

Cel mai recent caz de distrugere este Mausoleul din Parcul Carol, cu nume lung: "Monumentul Eroilor Luptelor pentru Libertatea Poporului", inaugurat la 29 dec. 1963.

Această impunătoare construcție, înaltă de 50 de metri, cu cinci arcuri de marmură roșie din Suedia și cu fundație din granit finlandez, nu are nici un însemn care să sugereze comunismul!

Se minte cu nerușinare, se practică "ascunsuri după deget"; gândul guvernărilor este de o viclenie ieftină: cum să se incalce legea prefăcându-se că o respectă, ceea ce se traduce "să demonțăm neapărat colosul monument deoarece a fost ridicat în timpul regimului comunist!" Halal raționament! Ca și cum am spune să demolăm... metroul, că a fost construit în timpul comunismului!

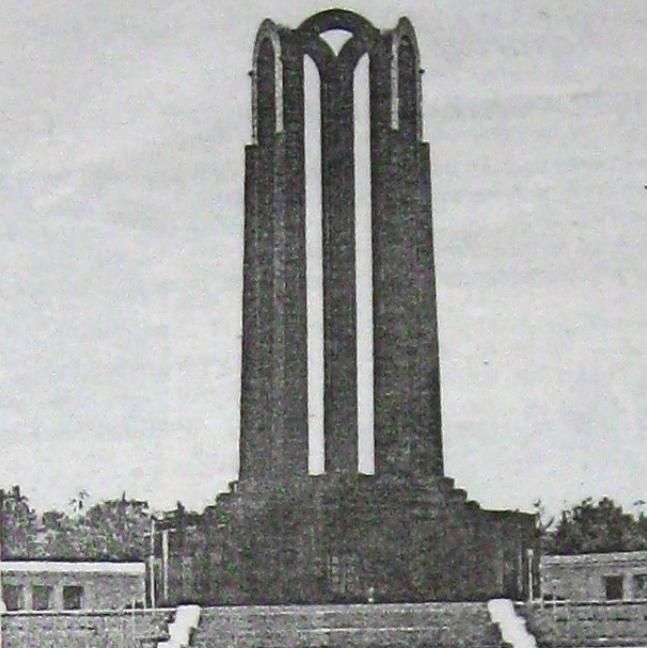
Un volum uriaș de muncă din care nu rămâne nimic...

Doar costul demolării îngrozește: două milioane de dolari, bani cu care s-ar putea face atâtea lucruri într-adevăr utile! (de exemplu, atâtea biserici vechi de sute de ani din Capitală: Biserica Doamnei, Biserica Colțea etc. stau de ani de zile "în renovare", părăginindu-se, din lipsa de fonduri pentru repararea lor!)

În locul mausoleului se vrea să se ridice Catedrala Mântuirii Neamului, deși terenul este proprietate publică și a fost dat doar în administrație Bisericii.

Ne alăturăm și noi sutelor de mii de clădiri bucureștene care doresc, pe bună dreptate, ca viitoarea catedrală să fie ridicată pe locul fostei Mănăstiri Văcărești, actualmente un uriaș loc viran cu munci de gunoaie.

Mausoleul din Parcul Carol nu trebuie demolat (noi nu folosim eufemismul "strămutat", întrucât nu este posibil), fiindcă



Belu, în cimitirul "Eternitatea" din Iași și în alte orașe ale țării). Să fim conștienți că monumentele sunt o parte importantă a identității noastre!

Sugestive sunt pancartele celor au demonstrat împotriva demolării mausoleului: "Istoria noastră / Nu e moșia voastră" și "Dărămați, dărămați / Și Negoiul, din Carpați!"

Sperăm să fie o nouă victorie a Societății Civile, așa cum s-a întâmplat anul trecut în cazul Dracula Park.

G. Emilian

PĂRERI DESPRE NATO

De ani buni de zile se face continuu vâlvă în jurul integrării României în structura nord-atlantică și în cea europeană.

Anul acesta am fost integrat practic în NATO, dar nu ca potențial membru, cu drepturi depline, așa cum afirma onoratul tov. Bush, ci doar ca o bază pentru faimoasele armate americane.

Și pentru că tot veni vorba de structura militară americană, îmi vin acum în minte și schinguiurile la care au fost supuși prizonierii irakieni de către soldații "eliberatori". Ce stranie coincidență: parcă așa se purtau și bolșevicii din armata roșie, la fel de "eliberatoare"!

Vă rog să îmi permiteți încă o paranteză, întrucât subiectul nu trebuie pierdut. Nicolae Titulescu, marele om politic, a încercat în perioada interbelică apropierea de Rusia sovietică, doar opozitia de dreapta (adică legionarii) încercând să împiedice acțul de sinucidere națională.

Acum toată lumea strigă bezmetică împotriva legionarilor, luptătorii dintotdeauna pentru apărarea țării de comunism, în timp ce tovarășul Titulescu tronează zâmbăret în manualele școlare, amintind de ideologia evreului Karl Marx.

Revenind la subiect, afirm că tărie că pomana oferită de americani are, de fapt, mai multe laturi. În ciuda faptului că poate ei vor investi ceva bani în construirea bazei militare de la Kogălniceanu, țelul lor este o mai bună protecție a petrolierului din zona irakiană, afacere ce le va aduce cu siguranță înmiții față de investiția în România.

În nici un caz nu privesc negativist. De ce? Pentru că o însemnată industrie românească se va dezvolta și mai mult decât până acum. Industria cu pricina? Prostitution! Unde sunt soldați, și mai ales din cei ce reprezintă "armate eliberatoare", va exista, bineînțeles, și o industrie a prostitutionei pe măsură.

Am spus cumva că sunt negativist? Nici gând! Vă mai dau un motiv: un coleg de al meu a exclamat foarte revoltat: "Să vedei ce o să înceapă atentatele după ce își vor instala americanii bazele aici!" Nu-l cred, și vă jur, dragi cititori, cu mâna pe inima mea de urmăș al celor care i-au aşteptat inutil vreo jumătate de secol pe salvatorii americanii, că vorbele colegului meu sunt simple fantezi.

Cred cu o desăvârșită neîncredere în armata eliberatoare! Vorbind serios, România ar trebui să se ferească de "amici" "civilizați", "eliberatori" și "filantri" ca de răiel.

Bolșevicii sovietici au fost acum înlocuiți de americanii cu gândire "democratică".

Mai toate țările europene - și slavă Domnului, sunt țări cu o istorie milenară - se feresc să facă pe slugile în fața Americii. Așadar, de ce am face-o tocmai noi?

Căpitanul spunea că, odată instalate trupele bolșevice în țară, nimeni nu le va mai putea alunga. A avut dreptate! Și nu numai în această privință, ci în tot ceea ce a gândit și a făcut. Tocmai de aceea se cuvine să-i cinstim memoria și să-l iubim, ca pe unul dintre cei mai buni români! Învățăturile lui au fost și vor rămâne înțotdeauna valabile pentru neamul românesc, indiferent de regimul politic.

Căt despre "scumpul" Comandant "Haș" S, le-aș propune tovarășilor simiți, niciodată legionari, să mai spele putina, nu de alta, dar miroase prea rău a inconștientă!

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Stefan Buxescu
elev, 18 ani

ANUNT:

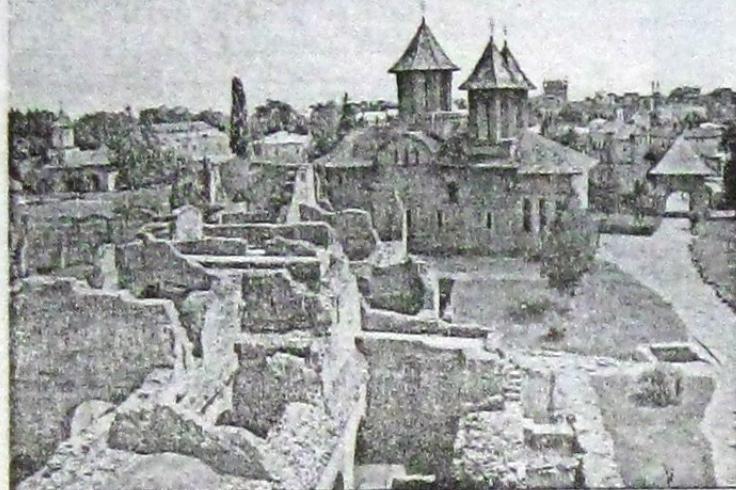
PÂNĂ LA ACEASTĂ DATĂ (15 iunie) NU AM REUȘIT SĂ ÎNCHIRIEM O SALĂ CA SĂ ȚINEM O CONFERINȚĂ ISTORICĂ DESPRE MIȘCAREA LEGIONARĂ.
TOTI NE-AU REFUZAT, INVOCÂND ÎNGROZIȚI ORDINUL NESCRIS ȘI PRESIUNEA AUTORITĂȚILOR DIN ROMÂNIA "DEMOCRATĂ"!

TÂRGOVIŞTE – CÂTEVA REPERE

Am fost întotdeauna impresionați de locurile vechilor bătălii ale neamului, care păstrează întipărită în memoria pietrelor pulsul atâtă pagini glorioase din istoria noastră zbuciumată.

Într-o zi luminioasă de iunie, străvechea cetate domnească din apropierea Bucureștiului ne-a chemat, prin lăanică șoaptă, să-o revedem, să ne încălzim din nou sufletul.

E greu să cuprinzi în cuvinte măreția și frumusețea, de aceea ne vom limita, modești, la a trece în revistă câteva repere.



Ansamblul Curții Domnești



Vedere printr-o fereastră din turnul Chindiei spre Curtea Domnească

Curtea Domnească

Datează din sec. XIV (aducându-i-se îmbunătățiri pe parcurs de către domnitori, până în sec. XVII).

Biserica Domnească - situată în interiorul Curții Domnești, datează, practic, din 1585, fiind reconstruită de Petru Cercel la 1585 și reparată de Constantin Brâncoveanu și de Grigore Ghica.

De Târgoviște se leagă momente istorice memorabile: pădurea de țepă care l-a întărit pe Mahomed al II-lea, aflat în campanie împotriva lui Vlad Tepeș (cca 20 000 de turci fiind trași în țepă); aici s-a retras Mihai Viteazul după bătălia de la Călugăreni (orașul a fost asediat de Sinan Paşa care a fost nevoie să se retragă, în cele din urmă).

La 1737, în vremea lui Constantin Mavrocordat, turcii au ars orașul și Curtea Domnească.

Începând cu domnia lui Constantin Brâncoveanu capitala Țării Românești s-a mutat la București.

Turnul Chindiei

Turnul de strajă a orașului a rămas la fel de falnic și nealterat de timp, deși "a văzut, unul după altul, pe Mircea cel Bătrân, Dracula Vodă, Vlad Tepeș, Radu cel Mare, Radu de la Afumați, Mihai Viteazul și Matei Basarab. Toți voievozii noștri cei mari și vestiți în pace și în război" (conform inscripției de pe turn).

Mitropolia

Mitropolia Țării Românești a fost mutată de la Curtea de Argeș la Târgoviște de către Radu cel Mare (abia din 1665 Mitropolia fiind stabilită la București).

Construcția Mitropoliei din Târgoviște a fost începută de Neagoe Basarab, a fost continuată de Radu de la Afumați și terminată de Radu Paisie la jumătatea sec. XVI. A fost renovată de mai multe ori în decursul timpului (prima datează din timpul lui Constantin Brâncoveanu - la 1708, iar ultima - din 1933).

Biserica Stelea

Construită în stil moldovenesc, ctitorită de voievodul moldovean Vasile Lupu la 1645, ca simbol al împăcării cu Matei Basarab, Matei Basarab construind, la rândul lui, în Moldova, tot la 1645, Mănăstirea Soveja (ruinată astăzi).



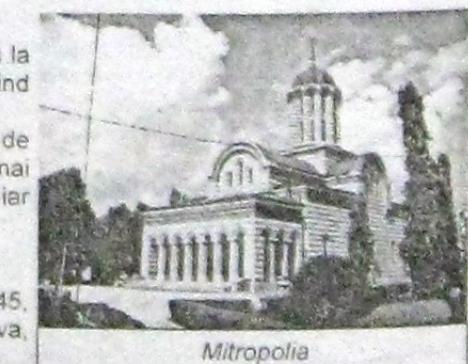
Mănăstirea Dealu

MĂNĂSTIREA DEALU

Prototip al arhitecturii muntești, ctitorită de Radu cel Mare și construită în decurs de doi ani (1499 - 1501), situată la 3 km de Târgoviște.

Aici a funcționat, din sec. XVI, prima tipografie a Țării Românești, având în fruntea ei pe călugărul Macarie, aici s-a tipărit prima carte, Sf. Liturghie (*Liturghisitorul*), apoi Octoiul și Evangeliarul. La această tipografie a lucrat diaconul Coresi, meșter tipograf.

Aici și află odihnă de veci capul lui Mihai Viteazul.



Mitropolia



Mormântul lui Mihai Viteazul din Mănăstirea Dealu



Amplasarea liceului la Târgoviște, lângă mănăstirea ce adăpostește mormântul simbolului unității naționale, Mihai Viteazul, a oferit elevilor, pe lângă un cadru natural deosebit, și un mesaj permanent emoțional-istoric, torță pentru viitor.

Clădit în 1912 pe dealul ce se înalță ca un zid de apărare a Cetății Domnești Târgoviște, Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, ctitorit de gen. Nicolae Filipescu (sub domnia regelui Carol I și guvernarea Partidului Conservator, prim ministru fiind Titu Maiorescu), a rămas în istoria națională ca simbol al școlilor de elită.

Treizeci și trei de promoții au fost educate în cultul creștinismului, al vitejiei, al dragostei de neam și țară, al strămoșilor. Aici și-au ascuțit inteligența și și-au înnobilit sufletul 1500 de absolvenți (40 pe an, 36 ani de funcționare a liceului), formați ca "oameni de caracter și oameni de acțiune" (după obiectivele fixate de ctitor).

Liceul era renumit pentru selecția riguroasă atât a cadrelor didactice (formate din profesori și ofițeri), cât și a elevilor.

Însemnul școlii, un șoim cu aripile desfăcute, simboliza în mod inspirat esența ei.

Educația dată aici era completă: intelectuală, fizică și morală, pentru a dezvolta inițiativa și încrederea în sine, spiritul de răspundere, de camaraderie și de jertfă. Elevul era crescut "în frica lui Dumnezeu, dar numai a lui Dumnezeu" (N. Filipescu), "urmând a proslăvi pe Dumnezeu în legea strămoșească" (regele Carol I).

Fondatorul liceului, Nicolae Filipescu, și-a expus la inaugurare sănătoasele principii pedagogice:

"Istoria și literatura au menirea de a înlătu sufletul, nu de a apăsa memoria; limbile moderne n-au nevoie, ca limbile moarte, să chinuască elevii cu migăleli gramaticale";

"nu meditația în clase la oră fixă, sub cărma amortitoare a pedagogului, ci oricând și oriunde prin pajiștile înflorite, în veselia jocurilor de voinicie, care dau îndrăzneală, inițiativă și spirit de decizie";

"științele fizice și naturale sunt de o utilitate îndoiefulnică dacă întesc să împovăreze mintea cu anoste nomenclaturi (...) în laboratoare vom putea recurge cât mai des la demonstrația experimentală care atâță sfârșarea și voința, ferește de robia cărții, îndrumăază tineretul spre știință căutării".

Aici rolui exemplului era hotărâtor: folosind o metaforă, în loc de dictonul "Să faci ce zice popa, iar nu ce face popa", se practica acela că "Popa e dator să facă exact ce zice, și nu altfel".

Corneliu Zelea Codreanu, crescut în această prestigioasă instituție română, avea să scrie peste ani: "Făcusem cinci ani de liceu militar la Mănăstirea Dealului, la umbra capului lui Mihai Viteazul și sub ochiul cercetător al lui Nicolae Filipescu. (...) mi-am făcut o severă educație ostăsească și mi-am căpătat o sănătoasă încredere în puterile mele. De altfel, educația militară de la Mănăstire mă va urmări toată viața. Ordinea, disciplina și ierarhia turnate la o vârstă fragedă în sângele meu, alături de sentimentul demnității ostăsești, vor forma un fir roșu de-a lungul întregii mele activități viitoare. Tot aici am fost învățat să vorbesc puțin, fapt care mai lârziu mă va duce la ura contra vorbăriei și a spiritului retoric. Aici am învățat să-mi placă tranșeeea și să disprețuiesc salonul. Noiunile de știință militară căpătate acum mă vor face să judec totul prin prisma acestei științe." ("Pentru legionari")

Reputatul filosof și profesor universitar la Facultatea din București, Nae Ionescu, mare admirator al Căpitanului și senator legionar, a fost mai întâi profesor la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu.

Mihai I a fost și el elev aici.

Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu trebuia să aibă o viață veșnică, asemenei celei a neamului românesc.

În urma cutremurul de pământ din nov. 1940 care a distrus clădirile liceului, acesta s-a mutat la Predeal până la reconstrucția ce urma să aibă loc, dar nimeni nu și-a imaginat vreodată că vor veni vremuri când conducători dușmani, impuși din afară, îl vor desființa (1948).

Pe locul acestuia astăzi se află un sanatoriu pentru bolnavii psihič și tuberculoși.



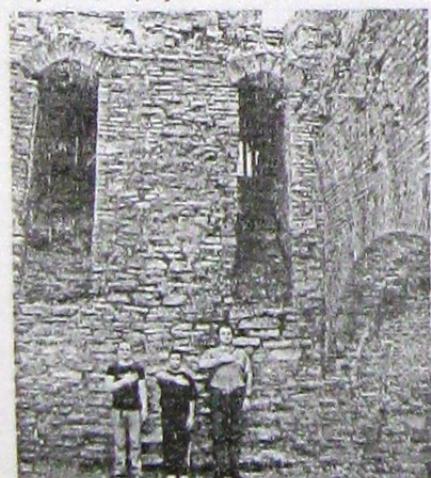
Spitalul actual construit pe locul fostului Liceu Militar de la Mănăstirea Dealului

O țară fără soldați (cu armată din mercenari – cîcă "modernă"), o țară fără eroi, o țară fără grija de a-și forma tinerii ca oameni de caracter, o țară condusă de străini (de guvern "mondial"), este o țară supusă sclaviei și morții lente, dar sigure.

Românii încă mai așteaptă un alt Nicolae Filipescu, un alt Carol I, alt Titu Maiorescu, pentru a regenera învățământul și educația tineretului, aşa cum așteaptă alt Mihai Viteazull!

Noi, însă, nu așteptăm nimic de la nimeni, ci am pornit în căutarea românilor adevărați: mulți, puțini, căi vor mai fi, trebuie să încercăm renașterea națională. Cât mai este timp.

Doamne, ajută-ne!



Membri ai cuibului "Vestitorii" salutând vestigile Curții Domnești



Membri ai cuibului "Vestitorii" în fața statului lui Mihai Viteazul din curtea Mănăstirii Dealu

Cuibul "Vestitorii"

NOTĂ: Unora le va părea, poate, exagerat faptul că am prezentat liceul militar într-un spațiu egal cu cel acordat vestitei reședințe domnești, dar, cum nu mai avem, din nefericire, de azi înainte, licee militare în țară (deși ne-ar fi fost atât de benefice pentru educația tinerelui generații în spirit eroic și național, ne-am permis această mică "fantezie".

Fondatorii Legiunii:

**CORNELIU ZELEA CODREANU,
ION I. MOTĂ, RADU MIRONOVICI, ILIE GÂRNEAȚĂ
ȘI CORNELIU GEORGESCU**

Prezent!



Biografia lui **CORNELIU ZELEA CODREANU** a fost prezentată în numărul 3 al revistei noastre (nov. 2003), iar cea a lui **ION I. MOTĂ** în nr. 5 (ian. 2004),

astfel încât în numărul acesta vom prezenta doar biografiile celorlalți 3 fondatori ai Legiunii:



**RADU
MIRONOVICI**
1899 - 1979
Avocat
Comandant legionar
al Bunei Vestiri

Născut în 1899 în zona Rădăuților. Licențiat al Facultății de Drept din Iași. Participant activ la mișcarea studențească din 1922. Membru al grupului "Văcăreștenilor".

(**"VĂCĂREȘTENII"**: Corneliu Zelea Codreanu, Ion I. Moță, Tudose Popescu, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Cornelius Georgescu – cei 5 rămași în viață după moartea Căpitanului (Ion Dumitrescu-Borșa, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Mile Lefter) care în 1945 nu luase atitudine împotriva abaterilor grave ale lui Horia Sima de la linia legionară.

Conducătorul taberei de muncă de pe muntele Rarău - 1934-1935, unde s-a construit o casă de adăpost pt. legionari bolnavi și săraci (pe terenul donat de principalele Nicolae și Hohenzollern, fiul regelui Ferdinand).

Sef al "comandamentului de prigoană" în 1938, după arestarea Căpitanului, până când a fost arestat și el. Deținut în lagăr, în sept. 1939 a scăpat ca prin minune din masacrul antilegionar, fiind eliberat cu puțin timp înainte de împușcarea lui Armand Călinescu. Prefect la Poliția Capitalei (28 nov. 1940 – 21 ian. 1941). Începând din 1941 a fost din nou închis; eliberat o scurtă perioadă la finele celui de-al doilea război și închis apoi din nou, până în 1964. Deținut politic sub toate patru regimurile: sub regimul monarhic constitucional, sub regimul carlist, sub cel antonescian și sub cel comunist, totalizând zeci de ani de închisoare.

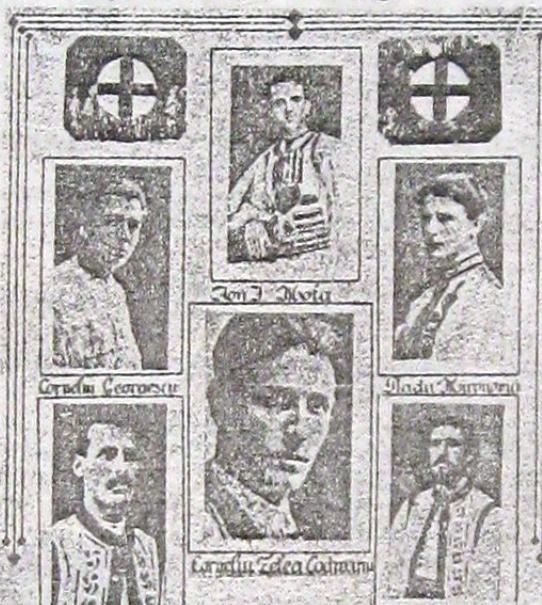
Înmormântat la Tigănești (în apropiere de Tâncaștești).



CORNELIU GEORGESCU
1902 - 1945
Avocat

Comandant legionar al Bunei Vestiri

Născut la Poiana Sibiului în 1902. Licențiat al Facultății de Drept din Iași. Membru al grupului "Văcăreștenilor". Colaborator al revistei "Pământul strămoșesc". Scăpat din masacrul elitei legionare din 21/22 sept. 1939. Ministrul al Colonizării în perioada sept. 1940 – ian. 1941.



VĂCĂREȘTENII:

In centru – Căpitanul; Ion Moță (primul de sus), apoi de la dreapta la stânga imaginii: Radu Mironovici, Cornelius Georgescu (rândul doi), Tudose Popescu și Ilie Gârneață (rândul trei)

Deținut în lagărele germane în perioada 1941-1944

Colaborator la revista Axa, reînființată de legionarii deținuți în lagărul de la Rostock în 1942

Ministrul de Finanțe în Guvernul de la Viena înființat de Horia Sima

Singurul comandant al Bunei Vestiri din cei 5 rămași în viață după moartea Căpitanului (Ion Dumitrescu-Borșa, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Mile Lefter) care în 1945 nu luase atitudine împotriva abaterilor grave ale lui Horia Sima de la linia legionară.

Asasinat în 1945 (la Mittersill - Austria), când încerca să treacă frontieră spre Roma, pentru a se întâlni cu vechiul său camarad, Ilie Gârneață.

Este demnă de menționat împrejurarea în care a fost asasinat: era fost însoțit de oamenii pe care insistase să îl dea Horia Sima, pentru a-l trece munțele și a-l proteja, dar aceștia l-au lăsat pe Georgescu la poalele munților și au plecat să-și viziteze niște prieteni. Când s-au întors, după câteva zile, să-l conducă, în sfârșit, pe Cornelius Georgescu la destinație, acesta "dispăruse". Ulterior a fost găsit trupul său neînsuflețit. (n. n.: aceasta o scrie însuși Sima, nu contestatarii lui.)

Cam seamănă a omor premeditat... Să-i fi fost teamă lui Sima că Georgescu va fi influențat de Gârneață și îl va dezavuia și el, ultimul dintre fondatorii Legiunii care mai rămăsesese alături de el?

Trupul lui Cornelius Georgescu a fost adus în țară și se află reînhumat lângă vechiul său camarad, Radu Mironovici, la Tigănești.



ILIE GÂRNEAȚĂ

1898 - 1971

Avocat

Comandant legionar al Bunei Vestiri
Sef legionar al Moldovei de Nord

Născut la Iași în 1898

Voluntar pe front în primul război mondial, a urmat școala de ofițeri de rezervă din Botoșani; sublocotenent

Participant activ la mișcarea studențească din 1922

Licențiat al Facultății de Drept la Iași

Președinte al Asociației Studenților Creștini din Iași în 1922

Membru al grupului "Văcăreștenilor"

Colaborator la "Pământul strămoșesc", editor al ziarului "Cuvântul Iașiu" (1931), împreună cu Nelu Ionescu și Stelian Teodorescu

Achitat (împreună cu Căpitanul și cu toți ceilalți conducerători legionari), în 1934, în procesul I. Gh. Duca

Arestat în timpul marii prigoane din 1938 și deținut în lagărul de la Vaslui, a avut norocul să scape din masacru din noaptea de 21/22 sept. 1939

Nu a deținut nici o funcție oficială în cadrul Statului Național Legionar, fiind doar șeful Ajutorului Legionar, întemeiat de el la 26 sept. 1940, organizație care a funcționat cu ampolare crescândă pe tot parcursul guvernării legionare, oferind un sprijin material consistent multor familiilor sărace din țară. Rețeaua de cantine și restaurante populare create de Ajutorul Legionar, ca și ajutoarele bănești, au fost o adevărată binecuvântare pentru refugiați din provinciile cedate (Basarabia, Bucovina de Nord, Cadrilater și Ardeal) și pentru populația cu venituri modeste.

Deținut în lagărele germane în perioada 1941-1944

La 1 ian. 1943 a aderat la hotărârea Forului Legionar constituit la Dachau (format din Comandanții Bunei Vestiri), For care a decis preluarea conducerii Mișcării și refacerea Mișcării Legionare fără Horia Sima și acolitii acestuia

S-a opus acțiunilor lui Horia Sima de constituire a Guvernului de la Viena în 1944

În data de 8 aug. 1954 a participat la Congresul Legionar de la Erding (adunarea fruntașilor legionari din străinătate), pentru sancționarea abaterilor fostului comandant, Horia Sima, de la spiritualitatea legionară, decăzându-l din orice funcție în cadrul Mișcării și din orice drept de a vorbi în numele ei

Membru al Forului Legionar care a preluat conducerea Mișcării

A înființat revista "Pământul Strămoșesc" (seria a II-a) - Buenos Aires, 1952 (în colaborare cu prof. univ. Dumitru Găzdar)

S-a stins din viață la 28 mai 1971 la Erding, Bavaria.

TUDOSE POPESCU
Avocat

Ne-am gândit să-l omagiem, cu ocazia aniversării Legiunii, și pe acest Tânăr intelectual, luptător creștin, camarad de idealuri al Căpitanului.

Deși este unul dintre cei șase membri ai grupului "Văcăreștenilor" (pe al șaptelea, Vernichescu, cel care a trădat, nu-l mai punem la socoteală), nu face parte dintre fondatorii Legiunii. Grav bolnav de tuberculoză, nu a activat în cadrul Mișcării Legionare, stându-se din viață la scurt timp după aceea.

Fiu de preot, originar din com. Mărcești, jud. Dâmbovița

Participant activ la mișcarea studențească din 1922, conducătorul studenților naționaliști și creștini din Cernăuți

Licențiat al Facultății de Drept la Cernăuți

Înmormântat la Cernăuți, în comuna sa natală se află o troiță comemorativă.

Căpitanul II evocă sugestiv în carte "Pentru legionari": "Tudose Popescu, acea figură frumoasă de Tânăr luptător, cu chip de pandur, care a fost mai târziu unul dintre conducătorii mișcării studențești și care astăzi doarme într-un cimitir sărac, sub o biată cruce uitată."

Nicolae Badea



"În România, de la război încocace în special, democrația ne-a creat, prin acest sistem de alegeri, o "elită națională" de româno-străini, având la bază nu vitejie, nu nici iubire de țară, nici jertfă, ci vânzarea de țară, satisfacerea interesului personal, mita, traficul de influență, îmbogățirea prin exploatare și furt, hoția, lașitatea, adică doborârea adversarului prin intrigă.

Această "elită națională", dacă va continua să ne conducă, va duce la desființare statul român.

Deci, în ultimă analiză, problema care se pune azi poporului român și de care depind toate celelalte este înlocuirea acestei elite cu o elită națională având la bază: virtutea, iubirea și jertfa pentru țară, dreptatea și dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale și onoarea."

(CORNELIU ZELEA CODREANU - "Pentru legionari")



Căpitanul în fruntea camarazilor (la Carmen Sylva)

"Hronic Legionar" - spicuiri - Iunie -

1922 - Cornelius Zelea Codreanu obține licență în Drept la Facultatea de Drept din Iași (22 iunie)

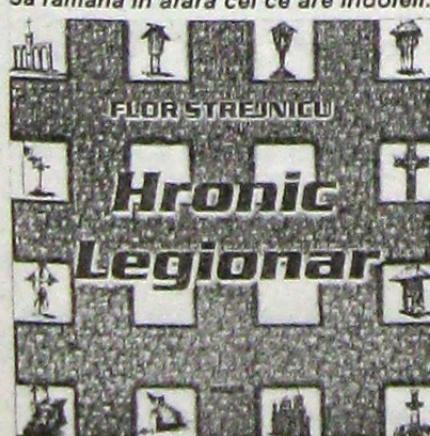
1924 - mari manifestații (la Iași) împotriva prefectului de poliție Manciu care maltratase tinerii care lucrau în tabăra de muncă de la Râpa Galbenă (3 iunie)

1925 - Începe construcția Căminului Cultural Creștin (Iași) (25 iunie)

- cununia religioasă a lui Cornelius Zelea Codreanu cu Elena Ilinoiu, în prezența a 100 000 de participanți (14 iunie)

- Cornelius Zelea Codreanu și Văcăreștenii se despărțește de LANC, cerând (și primind) dezlegarea de la A.C. Cuza (25 iunie)

1927 - Cornelius Zelea Codreanu înființează Legiunea "Arhanghelul Mihail": "Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afara cel ce are îndoială." (24 iunie)



1949 - Împușcarea în Pădurea Verde de lângă Timișoara (16 iunie)

1931 - Legiunea participă pentru prima oară în alegeri (a candidat în 17 județe și a obținut 34183 voturi - nici un loc în Parlament) (1 - 4 iunie)

1933 - Înființarea taberei legionare de muncă de la Vișani (23 iunie)

1935 - Căpitanul înființează Partidul "Totul Pentru Țară", expresia politică a Mișcării, sub conducerea gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul (5 iunie)

- deschiderea taberei de muncă de la Chintău (Cluj) (18 iunie)

- începerea taberei de muncă de la Drăgășan (13 iunie)

- tabăra de muncă de la Izbuc (30 iunie)

1936 - redeschiderea și continuarea taberei de muncă de la Chintău (Cluj) (17 iunie)

1937 - Începe construcția noului sediu legionar din str. Gutenberg nr. 3, lângă casa gen

Gh. Cantacuzino-Grănicerul, devenită neîncăpătoare pentru Mișcare (14 iunie)

1938 - comandanții legionari: prof. Vasile Cristescu și printul Alecu Cantacuzino evadează din trenul care îi transportă de la Miercurea Ciuc la Jilava (18 iunie)

1939 - comandanța legionară Nicoleta Nicolescu, șefă Cetățuilor și membră a Comandamentului Legionar, a fost schinguită și arsă de vie în Crematoriu de autorități (10 iunie)

"Remember": Taberele legionare de muncă



Harta taberelor legionare de muncă

"Cu brațele suim în soare
Catapetesme pentru veac,
Le zidim din stânci, din foc, din mare
Și dârz le tencuim cu sânge dac."
(fragment din *Imnul Mișcării Legionare*)

Datele ce urmează sunt alcătuite pe baza amintirilor câtorva supraviețuitori ai vremii Căpitänului. În lipsa unui material documentar adekvat, ele sunt inevitabil incomplete.

Totuși cronologia lor constituie, desigur, o imagine fidelă a acestui impresionant sector de activitate a Mișcării Legionare și, astfel, o contribuție esențială la informarea generațiilor de astăzi și de mâine.

8 Mai 1924 - Prima tabără de muncă voluntară din Europa a fost înțemeiată din inițiativa și sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu, la Ungheni

(Se punea din ce în ce mai acut problema construirii unui Cămin necesar studenților creștini, mai ales că Universitatea din Iași le interzise întâlnirile în incinta ei.

Pentru fabricarea cărămidilor necesare, un antreprenor, Olimpiu Lascăr, a cedat studenților un teren pe malul Prutului. I. Moța a început, la Iași, împreună cu un grup de studenți, săpăturile pentru temelia Căminului Cultural Creștin - la Râpa Galbenă, în luniile aug. și sept. 1925; lucrările au fost continue de Corneliu Zelea Codreanu.

În același timp s-a început și munca voluntară la o grădină de zarzavaturi pe un teren pus la dispoziție de principesa Ghika, pentru a îmbunătăți mijloacele de subsistență ale studenților care duceau o mare lipsă de alimente, majoritatea lor fiind săraci.)

La 3 sept. 1925 s-a pus piatra de temelie a Căminului Cultural Creștin din Iași

Prin rotație și în afara orelor de cursuri, studenți și elevi au lucrat la cărămidăria din Ungheni și la grădina de zarzavat – inclusiv în anii 1928 și 1929.

Începând din anul 1933, odată cu mărirea organizatiei legionare (prin aderarea a numeroși studenți și elevi la Mișcare), taberele de muncă au luat avânt.

ANUL 1933

Iunie 1933 - digul de la Vișani

În urma unui raport al șefului legionar, farmacistul Aristotel Gheorghiu, care descria situația dramatică a țărănilor din satul Vișani, Corneliu Zelea Codreanu a lansat un apel către tineret, chemându-l să participe la construirea unui dig de apărare împotriva inundațiilor provocate de revărsările râului Buzău.

In apel Căpitänul îndemna tineretul să treacă la fapte, renunțând la discursuri umflate, dar sterile, de pe urma cărora nu au rămas decât ruine.

"Voim și noi să construim: de la un pod rupt, până la o șosea și până la captarea unei căderi de apă și transformarea ei în forță motrice, de la construcția unei gospodării țărănești noi, până la aceea a unui sat românesc nou, a unui oraș, a unui stat românesc nou. Aceasta este

La 10 iulie 1933, peste 200 de tineri legionari au venit la Vișani, gata să înceapă lucrările pentru construirea digului care urma să aibă o lungime de 6 km.

Spre surprinderea lor, au fost înconjurați de jandarmi, „atacați cu o brutalitate de fieră sălbatică și culcați la pământ sub lovitură”, unii fiind închiși la Râmnicu Sărat, iar alții trimiși acasă din post în post, pe jos, sub pază de jandarmi.

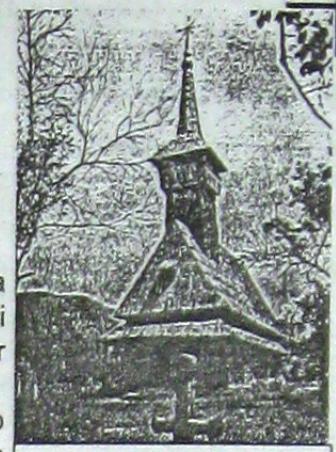
Ordinul emana de la Armand Călinescu, pe atunci subsecretar de stat la Interne într-un guvern național-țărănist, sub conducerea lui Alexandru Vaida.

Reacția celor 200 de tineri?

„... s-au culcat la pământ, în noroiul care era de două palme, și au început să cânte „Cu noi este Dumnezeu.”

Corneliu Zelea Codreanu: „Nu suntem Iași care să fugă de jertfa cuvenită unei alte României. Dar, iarăși vă atrag atenția, că eu am făcut acestor tineri școala sentimentului demnității omenești, școala onoarei. Moartea o primim, dar umilința nu.

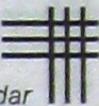
„... După zece ani de chinuri... avem suficientă forță morală, să găsim o ieșire onorabilă din viața pe care nu o putem suporta fără onoare și fără demnitate.”



Mănăstire din lemn (Maramureș) construită de legionari



Căminul cultural creștin din Iași



La 20 iulie 1933, în urma acestui inadmisibil atentat la demnitatea tinerilor, Corneliu Zelea Codreanu a adresat primului-ministrului Vaida o scrisoare-protest, publicată în ziarul „Calendarul” (director Nichifor Crainic). În această scrisoare atrage atenția asupra gravității morale a intervenției jandarmilor, arătând că această cale, pentru orice om de onoare, este calea nenorocirii fatale, și evocând martirul de 10 ani sub toate guvernele care s-au succedat la cărma țării: „A venit Goga și ne-a strivit și el în 1926. A venit dl. Mihalache și și-a făcut și el o glorie, pe lângă stăpânii străini, de a ne lovi barbar, de a ne extermina. A venit guvernul Iorga - Argetoianu, care din nou a lovit în

noi până când a obosit, în sfârșit ați venit d-voastră, continuând cu loviturile... în acest timp le-am suportat pe toate cu multă tărzie. Suntem plini de răni, dar niciodată nu ne-am plecat capul.

„nu numai o reacție tinerească; era chemarea tinereții noastre în slujba marilor nevoi de faptă sănătoasă. Era o educație a 1000 de tineri în direcția constructivă. Era un îndemn pentru alte zeci de mii de tineri. Era o școală pentru marile mase populare care stau ani întregi cu podurile rupte, cu drumurile stricate, aşteptând să vină statul ca să le facă, atunci când numai într-o zi, munca lor comună le-ar putea repara.”

Dar acestea nu au fost ultimele suferințe impuse tineretului.

Drumurile taberelor de muncă au fost mereu presărate cu interziceri, arestări, schinguiuri, calomnii, acuzații gratuite etc.

Iulie 1933 - legionarii au ridicat o cruce la Roșcani (jud. Cahul) în memoria domnitorului Ioan Vodă cel Cumplit, mort în fruntea ostașilor, după trădarea boierului Golia

Aug. 1933 - înființarea taberei de la București Noi sub conducerea principelui comandant legionar Alex. Cantacuzino pentru construcția Căminului Legionar cunoscut ulterior sub numele de **Casa Verde**.

Pentru construirea lui s-au făcut 100.000 de cărămizi - prin muncă voluntară.

Au aderat și au luat parte la lucrări: gen. Cantacuzino Grănicerul, prof. Nae Ionescu etc.

Planul de construcție a fost elaborat de macedo-românul Constantin Lotzu, asistentul celebrului arh. Ion Mincu, simpatizant legionar

În oct. 1933 șantierul a fost vizitat de mareșalul Averescu și de senatorul italian Cosselschi

Construcția Casei Verzi s-a terminat și a fost sfintită în sept. 1937 și există și azi

Tot atunci s-a organizat și o expoziție a presei legionare.



Casa Verde azi, după incendiul care i-a distrus acoperișul în 1999

ANUL 1934

Mai 1934 - tabără legionară de muncă înființată în com. Giulești (cartierul Giulești de azi); între 15 mai - 17 aug. 1934 s-au lucrat 80.000 de cărămizi necesare pentru construirea unei biserici

Din ordinul guvernului a fost închisă la 17 aug., iar cele 80.000 de cărămizi au fost confiscate de jandarmi (și s-au degradat din cauza intemperiilor)

Iunie - oct. 1934 - tabără prin care legionarii clujeni au clădit o școală pentru moții din com. Dealul Negru (jud. Cluj)



Casa construită de legionari pe muntele Rarău

Iulie 1934 - tabără pe muntele Rarău (Bucovina), care a început construirea unei case de adăpost pentru legionarii săraci și bolnavi, sub conducerea lui Radu Mironovici, pe terenul donat de simpatizantul legionar, principalele Nicolae de Hohenzollern (fiul regelui Ferdinand). Casa legionară a fost terminată în anul următor.

Rarăul a rămas în memoria legionară ca loc favorit al



Căpitanul în drum spre Rarău, primit cu dragoste de țărani

Căpitanului, pentru rugăciune, reculegere și meditație

Iulie - sept. 1934 - tabără de la Averești („Golani”), lângă orașul Roman (jud. Neamț), organizată și condusă de instructorul legionar avocat Nae Tudorică, pentru construirea a două case

Iulie - oct. 1934 - tabără de muncă legionară care a reconstruit biserică ruinată din satul Cotiugeni Mari (jud. Soroca din Basarabia)





Marș legionar spre locul de muncă (Sylva)



Căpitanul în fața legionarilor, fixând programul de lucru (Sylva)



Drumul construit de legionari la Carmen Sylva

Căpitanul în fața cortului (Sylva)

Iulie - sept. 1935 - tabăra de la Carmen Sylva organizată și condusă de **Căpitan**, cea mai mare tabără de muncă a anului 1935.

Au lucrat 800 de legionari împreună cu Căpitanul, construind 7 cabane, 1 Km. de șosea, 3 fântâni, canale pentru scurgerea apelor, consolidări de maluri etc.

Iunie - oct. 1935 - tabăra din Giurgiu a construit clădirea destinată sediului Mișcării Legionare

Iunie - aug. 1935 - tabăra de muncă de la Drăgășani unde s-au fabricat 100.000 de cărămizi destinate construirii catedralei din acel oraș

Iulie - sept. 1935 - tabără la Izbuc (jud. Bihor), unde s-a lucrat la cărămidărie și s-a construit mănăstirea Izbuc

Iulie - sept. 1935 - tabără la Buga (jud. Lăpușna din Basarabia), s-au pus temeliile unei mănăstiri

Iulie - sept. 1935 - continuarea taberei de pe Rarău

Iulie - oct. 1935 - tabăra din com. Aciliu (jud. Sibiu), unde legionarii au construit o biserică



Tabăra de muncă legionară de la Arnota

Iulie - sept. 1935 - tabăra de la Mănăstirea Arnota, unde 242 de legionari au construit, spărgând stâncă, un drum spre locul de odihnă veșnică al voievodului Matei Basarab

Iulie 1935 - tabără în com. Valea Mare (jud. Bălți din Basarabia), pentru fabricarea a 100.000 de cărămizi necesare construirii unei biserici

Iulie 1935 - tabăra de la Lat Iaz (jud. Alba) pentru construirea unei case de cultură

de cărămizi pentru construirea unei școli

Aug. 1935 - tabăra Iancu Flondor din jud. Storojineț (Bucovina de Nord), unde s-a început construirea casei legionare

Aug. 1935 - tabăra din com. Baciu (jud. Brașov), reparându-se biserică din localitate

Aug. 1935 - tabăra Nicorești, jud. Tecuci - fabricarea a 30.000 de cărămizi pentru construirea unei case legionare

Aug. 1935 - se ridică o cruce la Bușteni (jud. Prahova), în memoria studentului Virgil Teodorescu, asasinat în 1933 în timp ce lipea un afiș electoral

Iunie - sept. 1935 - continuarea taberei de muncă de la Dealul Negru (începută în anul 1934) unde s-a construit o școală primară pentru copiii moților din acest cătun sărac din Munții Apuseni, uitat de autorități și de politicienii demagogi care-l vizitau în timpul alegerilor, când căutați voturi.



Vedere din tabăra de la Drăgășani

Tabăra a luat ființă din inițiativa Centrului Studențesc Legionar din Cluj, condus de comandantul legionar Gh. Voicu. Au lucrat membrii Centrului Studențesc Legionar, inclusiv studenții, în ture de câte 2 - 4 săptămâni, precum și mai mulți legionari din regiune.

Acolo a luat naștere *Marșul Taberelor Legionare* (inițial intitulat „*Dealul Negru*”), pe muzică de Ion Zeana.

Sept. 1935 – tabăra din com. Marca (jud. Sălaj), unde legionarii au lucrat cărămizi pentru construirea unei biserici

Sept. 1935 – a început la Cluj construirea Căminului „*Ardealul Tânăr Legionar*” din inițiativa comandantului legionar, șeful legionar al regiunii Ardeal, dr. Ion Banea. Șantierul era compus din 4 tabere:

- la Chintău s-au lucrat 130.000 de cărămizi (între 18 iunie - 1 sept. 1935);
 - în tabăra de la Baciu s-au lucrat 100 mc de piatră pentru temelie;
 - la Sutor s-au tăiat lemele pentru construcție;
 - în a patra tabără, aceea de la Dorobanți, s-a lucrat în 1935 și 1936
- În total au lucrat 800 de legionari.

Sept. 1935 - ridicarea unei pietre funerare în amintirea lui Virgil Teodorescu, la Hârșova

Sept. 1935 – legionarii au construit șase diguri care să stăvilească revărsarea Oltului peste pământurile Mănăstirii Mamu (jud. Vâlcea)

La 23 oct. 1935, alarmați de amploarea muncii voluntare, dar mai ales de răsunetul pe care faptele acestea îl aveau în rândul poporului care vedea pentru prima dată studenți frământând cu mâinile lut pentru ridicare de biserici, la instigația ministrului Cultelor și Artelor, liberalul Victor Iamandi, Patriarhul României, Miron Cristea, și Sf. Sinod au interzis munca legionară pentru biserici.

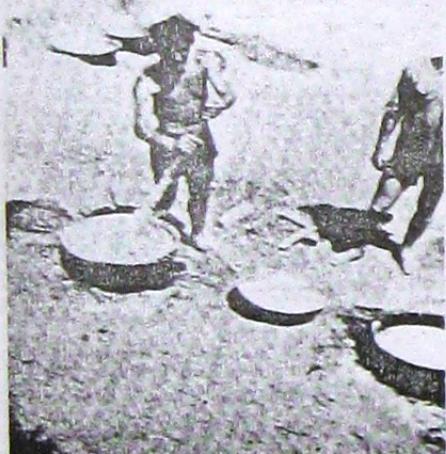
ANUL 1936

În toată țara au funcționat aproape 1000 de tabere legionare de muncă

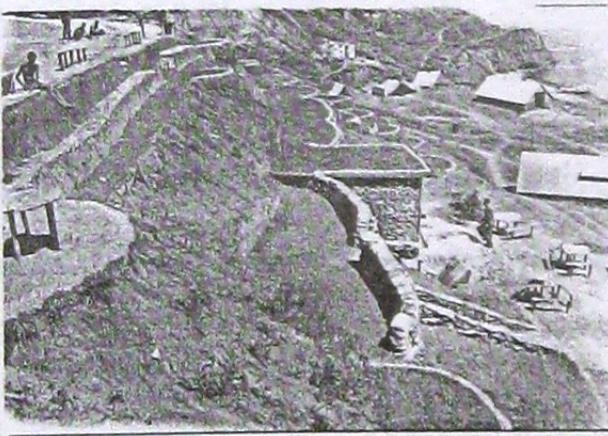
Martie 1936 – legionarii au ridicat o troiță la Olteț (jud. Făgăraș)

La 1 Mai 1936 - tabăra prof. Traian Brăileanu (senator legionar), la Rădăuți (Bucovina), unde s-a construit Biserica "Sf. Arhanghel Mihail"

Toată vara lui 1936 - continuarea taberei de la Carmen Sylva, organizate și conduse de Căpitan



Legionari pregătind mămăliga în ceaune uriașe (Sylva)



Taluzuri terasate de legionari la Carmen Sylva



Căpitanul muncind la Sylva

Desigur, cea mai larg cunoscută tabără legionară de muncă, vizitată de multe personalități prietene, dar și de o mulțime de persoane aflate în regiune în acel sezon. Pe plan de organizare intern al taberei, ca școală legionară, Căpitanul a dat delegație succesiv unor legionari de frunte pentru a conduce tabăra, sub directivele sale. În același timp, lucra la definitivarea textului cărții *"Pentru Legionari"*.

Iunie - oct. 1936 – tabăra de la Băile Herculane, unde s-a construit o casă de odihnă

Iunie - oct. 1936 - tabăra de la Hotarele (jud. Ilfov) înființată și condusă de comandantul legionar Vasile Marin.

Iunie - sept. 1936 – tabăra de la Cărpiniș (jud. Sibiu), unde s-a tăiat în stâncă un drum

Iunie 1936 - deschiderea șantierului de construcție a noului sediu al Mișcării Legionare, lângă casa gen. Cantacuzino-Grănicerul, pe terenul dăruit de acesta (str. Gutenberg nr. 3, București) (între timp dl. General se mutase în fostă locuință a paznicului). Această construcție există și azi.

Iulie - oct. 1936 - tabăra Călinești - Topoloveni (jud. Muscel), condusă de instructorul legionar Petre Vălimăreanu. Legionarii au lucrat la o cărămidărie în lunca Argeșului. Totodată, au construit o casă



Căpitanul (în stânga imaginii) și comandanțul legionar prof. Ion Dobre la Susai, lângă osemintele ostașilor români căzuți în primul război mondial

Aug. 1936 - tabăra de pe muntele Susai – Predeal

Cutremurat de spectacolul osemintelor ostașilor căzuți în timpul luptelor de pe muntele Susai în toamna anului 1916, oseminte risipite prin pădure, Corneliu Zelea Codreanu a hotărât construirea unui mausoleu în care să fie adunate și cinstite toate câte puteau fi culese în împrejurimi.



Vedere din tabăra de muncă legionară de la Susai

Serviciul divin la punerea pietrei de temelie a mausoleului a fost oficiat de Mitropolitul Gurie Grosu cu preoți din jur.

La ordinul autorităților, în dimineața zilei de 5 sept., la ora 4.30, 200 de jandarmi au înconjurat tabăra; sub comanda șefului de post din Comarnic, au năvălit în tabăra condusă de comandanțul Ion Dobre, au devastat totul, au profanat osemintele deja adunate, răspândindu-le, le-au călcat în picioare și au distrus Crucea, Evanghelia, candela și icoana puse pe un sanctuar improvizat.

Față de acest spectacol dezlănțuit de jandarmerie, gen. Cantacuzino, neputând să se împotrivească, a strigat în stilul lui pasionat și fără înconjur: "Scoală, Ferdinand, să vezi ce s-a ales din ostașii tăi!"

Protestele d-lui general Cantacuzino-Grănicerul și ale comandanțului legionar prof. Ion Dobre au rămas fără urmări. Ancheta de sub conducerea d-lui Paul Goma din Ploiești și a col. de jandarmi Milicescu a constatat că "nimic din cele reclamate nu era adevărat" (??! – nota red.) și nici un jandarm nu a fost pedepsit!

Iunie – sept. 1936 – continuarea, la Cluj, a construirii Căminului „Ardealul Tânăr Legionar”

La 6 nov. 1936 s-a făcut sfintirea și s-a putut asigura locuință pentru 25 de legionari.

Oct. 1936 – s-a sfintit o troiță construită de muncitori legionari pe muntele Sorica, lângă Azuga (jud. Prahova), la al cărei design au lucrat Constantin Iotzu (asistentul arh. Ion Mincu) și comandanțul legionar pictor Alex. Basarab.

ANUL 1937

Febr. 1937 - construirea mausoleului Moța - Marin la Casa Verde din București Noi

Iulie 1937 - tabăra legionară de la Câmpina - care s-a desființat din ordinul autorităților

A urmat sugrumparea taberelor legionare de muncă prin acte de guvernământ



Troiță ridicată de legionari la Sâmburești



Consumul legionar Obor

COMERȚUL LEGIONAR

În 1935 Căpitanul a inaugurat Cooperativa Legionară din București (14 nov.)
În 1937: - Consumul Legionar Obor (București) (oct.)

- Pensiunea Legionară din Predeal (oct.)
- Restaurantul Legionar din Bd. Basarab (București) (nov.)
- Restaurantul Legionar Muncitoresc din cartierul Grivița (București) (nov.)
- Restaurantul Legionar din Bd. Elisabeta (București) (nov.)
- primul magazin legionar de stofe și manufactură din București (dec.)

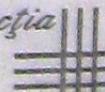
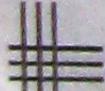
La 22 febr. 1938 - Comerțul Legionar a fost desființat prin ordinul autorităților

Dușmanii Mișcării au trecut sub tăcere acest aspect extraordinar, unic în istorie, al ideologiei legionare: fapta creatoare, puterea de înfăptuire a celor enunțate. Iar dacă, uneori, au amintit în treacăt de munca legionară, au susținut că se făcea "în scop propagandistic".

Noi întrebăm: De ce nu au făcut și alții asemenea "propagandă" constructivă? De ce au preferat să-i impiedice pe legionari prin orice mijloace (inclusiv schingiurile), în loc să-i concureze?

Răspunsul nu e greu de dat!

Redacția



Declarație

DE CE M-AM DESPĂRTIT DE HORIA SIMA ȘI DE SIMISM

Moto: "Suntem cu toții pierduți atunci când încidem ochii la greșelile legionarilor, pentru că astfel ne sfărâmăm linia de viață în virtutea căreia existăm în lume." (Corneliu Zelea Codreanu - "Circulaři")

Nu l-am cunoscut personal pe Horia Sima.

L-am urmat împlinind legea Căpitänului, legea disciplinei, deși simteam că omul acesta, Horia Sima, avea o influență nefastă asupra Mișcării Legionare - căci nefaste au fost acțiunile după arestarea Căpitänului din aprilie 1938: atentatele din nov. 1938, coordonarea asasinării lui Armand Călinescu, intrarea pe ușa din dos în palatul lui Carol al II-lea, peste mormântul Căpitänului și elitei legionare, înghesuirea la guvernare și toate celelalte abateri de la linia legionară), culminând cu aşa numita rebeliune din ian. 1941, ceea mai rușinoasă și săngeroasă înfrângere în 13 ani de existență a Mișcării.

Înălță, pe scurt, o parte din cele trăite de mine la rebeliune (altă parte este reflectată în articolul din ian. 2004, intitulat "Punctul nostru de vedere - evenimentele din ian. 1941").

Am sosit în București la 1 nov. 1940, deconcentrat după aproape doi ani de viață militară, ca sublocotenent de rezervă pe frontieră cu Ungaria (se cedase nordul Transilvaniei). M-am revăzut cu vechii mei camarazi și am reînceput activitatea legionară. De la ei și de la cunoșcuți și prieteni am auzit că noi, legionarii, vom fi alungați de la guvernare de apostatul general Antonescu, poreclit în armată "câinele roșu", cel care, deși îmbrăcuse cămașa verde, ne ura de moarte.

În naivitatea mea tinerească, n-am crezut, mai ales că Sima fusese făcut Comandantul Mișcării prin Decret Regal semnat de regele Mihai și contrasemnat de gen. Antonescu, Conducătorul Statului Național Legionar, iar Sima nu schița nici un gest de prevenire a nenorocirii anunțate a se produce.

Am dedus mai târziu - și evenimentele ulterioare au confirmat - că Sima dorea, de fapt, confruntarea Mișcării cu armata lui Antonescu, fiind sigur de victorie, căci numai astfel putea (prin înlăturarea lui Antonescu) să-și realizeze visul păgân - nu al Mișcării, căci pe acesta nu l-a urmărit niciodată, ci al său, personal, de mărire omenească, indiferent de săngele vărsat (al altora, nu al său!).

Dacă până atunci Satana îl înfrâlise pe Sima în crimă cu Morozov și regele asasin Carol al II-lea, înălțărând în doi ani succesiivi (1938 și 1939) pe Căpitän și elita legionară, deschizându-i drum liber spre șefia Mișcării, de data aceasta Satana, avându-l pe Sima sigur al său, nu l-a mai ajutat. Îl vroia acum la picioarele lui pe Antonescu, pe care l-a înfrățit în crimă cu Hitler contra Mișcării Legionare. Si Hitler, și Antonescu vroiau Mișcarea pentru sine, iar dacă nu se putea, atunci o vroiau distrusă, că prea era frumoasă și cu fruntea sus.

N-au avut-o nici unul, nici celălalt - și, de atunci, nici Sima, care numai a compromis-o și a dezbinat-o.

Aventura lui Sima cu rebeliunea îmi pune următoarele întrebări:

1) De ce Sima a lăsat frumoasa Legiune să ajungă în conflict cu Antonescu, fără să ia măsuri de prevenire?

2) De ce nu și-a dat demisia, văzând că Antonescu, având armata în spatele lui, vroia să scape cu orice preț de legionari?

3) De ce Sima, în cele trei zile cât a durat rebeliunea, a stat ascuns la un ofițer german, lăsându-și trupa singură, fără comandă pe câmpul de luptă, fugind apoi, când totul era pierdut, sub protecție germană peste graniță, fără să răspundă

de săngele vărsat de sute de legionari și oameni nevinovați?

Așa a început, prin lichidarea în sânge a rebeliunii, a două mare prigoană și exodul în lume al legionarilor, care durează de peste 60 de ani, urmărit pe nedrept de ura poporului evreu cu acuza că la rebeliune legionari au ucis și jefuit peste 100 de evrei. Incriminarea este nedreaptă.

Dumnezeu însă poate că are alt plan cu legionarii trimisului Său, Corneliu Zelea Codreanu, plan pe care noi nu-l cunoaștem.

Ştim numai că jertfa Căpitänului, a lui Moța și a mililor de legionari va rodii cândva în lume prin încreștinarea politică ale cărei mijloace de infăptuire păgâne sunt "rațiunea de stat" și "scopul scuză mijloacele".

Dar să ne întoarcem unde am rămas.

Ce s-a petrecut cu noi, legionarii din țară, știm: am fost mai mult în închisoare - sub Antonescu și apoi sub comuniști.

Dar ce s-a petrecut cu legionarii refugiați în străinătate și cu Sima am aflat abia după decembrie 1989, fie direct de la cei veniți în țară, fie din cărțile lor scrise în străinătate.

Am citit tot și m-am îngrozit.

Ce am nădăjduit să fim în timpul conducerii Căpitänului și în spiritul lui, și ce am ajuns să fim de fapt cu Horia Sima!

Cu Căpitän am fost uniți în dragoste frâtească; cu Sima - dezbinăți și fără dragoste.

Mărul discordiei, amar și putred pe dinăuntru: Horia Sima.

Când am citit - și recitit - broșura "Horia Sima și raporturile lui cu Mișcarea Legionară" m-au uimit cele întâmplate: Horia Sima fusese decăzut din orice funcție în cadrul Mișcării, fără drept de a mai vorbi în numele ei, decizie luată de adunarea legionarilor din străinătate, la Erding și la Majadahonda. Forul Legionar constituit a semnat hotărârea de mai sus.

A venit prilejul să mă despart și eu de Horia Sima și simismul lui care, din nefericire, mai dăinuie și azi, abatere gravă de la linia Mișcării.

Din lipsă de doctrină proprie a lui Sima, simiștii îl enunță și pe Căpitän, cu toate că sunt convingi de "dreapta linie" trasată de Sima (în opoziție cu Căpitänul): "Politica! restul nimic nu e."

Înălță și textul exact al demisiei mele din partidul fără identitate spirituală, cu nume de împrumut ("Pentru Patrie"):

"D-le președ. al Partidului

"Pentru Patrie", Constantin Iulian,

Întrucât la congresul partidului din 5 mai 2001 în sala de ședință s-a pus la loc de cinste, alături de sfânta Cruce, icoana Sf. Arhanghel Mihail și tabloul Căpitänului, și tabloul lui Horia Sima, prezență pe care o consider o blasfemie,

Cu adâncă durere vă rog să-mi primi demisia din partidul de orientare simistă pe care îl conduceți.

Rămân ce am fost, legionar numai al Căpitänului. Nu pot sluji la doi stăpâni (Matei VI, 24)."

Nelu Rusu, instruitor legionar,
șeful Senatului Legionar



Nelu Rusu și Nicador Zelea Codreanu la sediul nostru, lângă bustul Căpitänului

In memoriam

PIERDEREA BASARABIEI: 23 iunie – 28 iunie 1940

In cele două note ultimative ale guvernului sovietic din 26 și 27 iunie 1940 s-au cerut, sub amenințarea cu forță, Basarabia și Nordul Bucovinei. Notele ultimative, ignorând total adevărul istoric și normele dreptului internațional, au conținut justificări bazate pe neadevăr și formulări absurde: România "a desfăcut de la Uniunea Sovietică o parte din teritoriul ei, Basarabia, călcând prin aceasta unitatea seculară a Basarabiei populată în principal cu ucrainieni, cu Republica Sovietică Ucraineană". În continuare se mai afiră că "transmiterea părții de nord a Bucovinei către URSS ar putea, deși într-o măsură insignifiantă, constitui un mijloc de despăgubire a pierderii mari provocate URSS și populației din Basarabia de către stăpânirea de 22 de ani a României în Basarabia".

Falsuri grosolană. Din timpurile străvechi teritoriul de astăzi al Moldovei a fost locuit de geto-daci, de protoromâni și mai apoi de români. El a aparținut întotdeauna ariei geografice și istorice a Principatului Moldova.

Rusia, practicând politica sa imperialistă, a atentat în decursul timpurilor la acest spațiu pe care a și reușit să-l ocupe din 1812 până în 1917, când Basarabia a revenit la patria mamă, România.

Pactul Ribbentrop - Molotov încheiat la 23 aug. 1939 și Protocolul adițional secret au avut drept consecință rapturile teritoriale din centrul și estul Europei. În paragraful trei din Protocol s-a înscris că "în ceea ce privește Europa de sud-est, partea sovietică și-a exprimat interesul pentru Basarabia. Partea germană a declarat cu claritate "dezinteresul său politic total pentru aceste teritorii". Au urmat notele ultimative amintite la început.

Frontul de sud al armatei sovietice pregătea încă din primăvara anului 1940 ocuparea Basarabiei și a nordului Bucovinei.

Finalul primei note ultimative transmisă guvernului Gh. Tătărescu era amenințător: "aștept răspuns în cursul zilei de 27 iunie". Guvernul român, sub semnatura Ministrului de Externe Ion Gigurtu, a transmis Moscovei că, deși s-a hotărât mobilizarea generală, pentru evitarea unui război, cerea desfășurarea unor discuții asupra problemelor. Refuzul rușilor a fost categoric și în fața acestei situații, **guvernul român a decis să evacueze armata și administrația**.

Guvernul sovietic a anunțat că în decursul a 4 zile trupele roșii vor ocupa "eșalonat" Basarabia, iar România, începând cu 28 iunie ora 14 (ora Moscovei), să evacueze armata și administrația.

Rușii nu au respectat programul pe care chiar ei îl stabiliseră.

Unități ale armatei roșii și trupe de desant aerian au făcut încercări să impiedice trecerea trupelor române peste Prut. Au deschis focul asupra lor, au luat prizonieri, au dezarmat unități militare, au capturat materiale de război, trenuri, au ucis militari români, ofițeri și soldați civili, au depășit linile de demarcare cu mai mulți kilometri în diferite locuri, au arestat un general român (la Cernăuți) și mai mulți funcționari ai căilor ferate. Au fost acte provocatoare pe Prut, în Delta, au ocupat insule - Molotov a declarat printre altele că "URSS are interese vitale pe Dunăre".

Documente ale unor comandamente militare, ale Marelui Stat Major, ale Ministerului Apărării Naționale, ale Ministerului pentru Minorități și ale altor minister și organizații, precum și mărturii ale unor ziariști, ale unor civili surprinși de înaintarea rapidă a trupelor sovietice, au relatat din diferite așezări urbane și rurale din teritoriul ocupat despre evenimentele grave ce s-au petrecut.

Sunt relatate și acțiuni dușmănoase din interiorul țării. Au fost dezvăluite fapte grave provocate nu numai de către sovietici, ci și din partea populației civile, comuniști și minoritari (evrei).

La intrarea trupelor ocupante, bande de comuniști - în mare majoritate evrei - au arborat drapelul roșii, lozinci comuniști, au manifestat de bucurie pentru sovietici, pentru armata roșie, pentru Stalin, au proferat insulte, ostilitate fată de români și de România. S-au înregistrat numeroase cazuri când ofițeri, subofițeri, soldați rătași și rămași izolați și funcționari au fost devalizați de bagaje, echipamente, de bunuri personale; au fost molestăți,

torturați, omorâți; au fost devastate biserici și instituții ale statului; a fost batjocorit simbolul național, tricolorul și.a.

Toate aceste informații provin din cartea "Situatia evreilor din România - 1939-1941". Coordonată de doi distinși istorici, lucrarea, rezultat al unor cercetări din arhive, a avut o soartă ingrată, fiind, din motive greu de înțeles, "înterzisă în 1994 și trimisă la topit"! Sunt mărturii comunicate într-un limbaj sobru care dezvăluie fapte cumplite.

Încă dinainte de ocuparea Basarabiei și a nordului Bucovinei circulau zvonuri despre ce urma să vină. Minoritari comuniști evrei, în special, au desfășurat o vie agitație. În jud. Soroca, încă din toamna anului 1939 s-au format comitete secrete în scopul întâmpinării trupelor sovietice.

În momentul evacuării, ostilitatea față de români a populației evreiești comunizate s-a manifestat cu violență.

O notă din 30 iunie 1940 aflată în arhivele Ministerului Apărării Naționale (fond 948, secția 2, dosar 941, f. 217-226) relatează, printre altele, că la Chișinău, Hotin, Cetatea Albă, Soroca, Bălți au fost ridicate drapele cu secera și ciocanul, populația și-a agățat cocarde roșii.

La Chișinău a fost ocupată centrala telefonică încă înainte de intrarea rușilor, au avut loc manifestări de stradă procomuniste; au fost ocupate instituții și devastate, au fost execuții în stradă oameni care încercau să facă ordine sau care făcuseră parte din poliție; au fost împușcați sau spânzurați funcționari surprinși înainte de a se putea refugia.

La Cernăuți, populația evreiască a devastat biserici, a pus pe catedrala orașului în locul crucii un portret a lui Stalin și a agățat un steag roșu, iar înăuntrul sfântului locaș a aruncat grenade. Tot la Cernăuți au fost devastate cămine studențești, au fost execuții fruntași români și ofițeri, mulți dintre ei uciși cu baionete sau împușcați.

La Bălți, aceiași minoritari, sub protecția blindatelor rusești care au intrat peste limitele de timp stabilite, au dezarmat patrule militare și posturi pentru menținerea ordinei.

La Soroca au fost împușcați 5 funcționari români, a fost atacată administrația financiară, ucis administratorul financiar și alți funcționari, și furat tezaurul, aproximativ 157 de milioane lei.

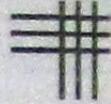
In multe alte localități, ca de pildă la Bolgrad, s-au asociat și alte minorități: bulgari, ucrainieni, ruși, găgăuzi.

Fapte similare sunt relatate și în alte documente date din 28, 29, 30 iunie și după. La 28 iunie, de pildă, la Soroca a fost surprins un grup de ofițeri și subofițeri care au fost împușcați. La Bălți au fost jefuite două garnituri de tren cu trupe românești și funcționari civili. La Reni au fost 15-20 de morți. La Tighina au fost dezarmați și dezbrăcați jandarmi români (arhiva Ministerului Apărării Naționale fond 948, secția 2, dosar 941, f. 53-57). O altă notă relatează că "bande evreio-comuniste din Chișinău" au jefuit pe refugiați care nu aveau posibilitatea să se apere; o altă bandă formată din aceleasi elemente a încercat să linșeze pe studenți teologi care au reușit să scape datorită intervenției unui detasament de jandarmi care au trebuit să facă uz de arme; tot aici s-au întocmit liste cu persoane ce urmau să fie împușcate; și în alte localități, ca de exemplu comune din jud. Cetatea Albă, Tighina, la Reni și altele; au fost incendiate traverse de cale ferată pentru a se provoca deraiere.

Șirul fărădelegilor este lung. Sunt documente ale căror veridicitate nu poate fi pusă la îndoială.

Manifestări ostile față de România și de simpatie pentru sovietici s-au petrecut și în interiorul țării. La Galați, de pildă, un grup de cca 1500 muncitori s-a răzvrătit, cu intenția de a trece în Basarabia; au fost morți și răniți. și la București, Timișoara, Dorohoi, Roman, Bacău, Fălticeni și în alte orașe s-au înregistrat manifestări de bucurie pentru răpirea pământului românesc, deși conducătorii comunităților evreiești le-au recomandat acestora să se abțină de la orice manifestare ce ar putea crea incidente cu populația românească. Dar incidentele au avut loc. Majoritatea conducătorilor comunităților evreiești au combătut și intenția de emigrare a unor grupuri de evrei, destul de numeroase de altfel, care vroiau să părăsească România și să treacă în Basarabia.

Radu Constantin



ANDREI CIURUNGA

ȚARA MEA DE DINCOLO DE ȚARĂ

Tara mea de dincolo de țară
cu privirea umedă de jind,
te-am purtat în mine pribegind,
ca pe-o flacără ce arde pe comoară.

Încă din prunica mea de aur
m-am știut cu tine cünunat,
dar te-a vrut al ei - și te-a furat
nesătula poftă de balaur.

De-am strigat apoi că ești a noastră
tânără, întreagă și pe veci,
m-au închis între pereții reci
și mi-au pus zăbrele la fereastră.

Azvârlit în temnița dușmană
gem ades, însângerat sub fier,
și-atunci pun câte-un crâmpel de cer
din seninul tău - bandaj pe rană.

Foamea când îmi cască noi abise
vine câte-un puț de cozonac

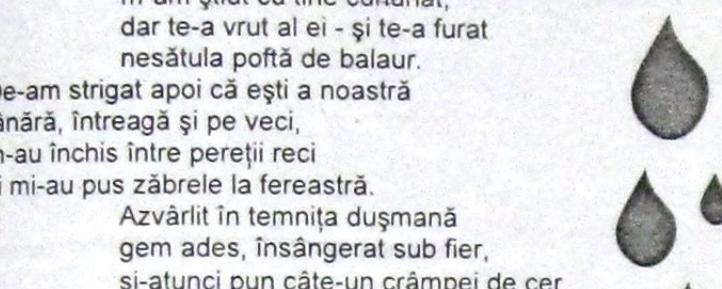
ce-a crescut ca mine, pe Bugeac,
trupul să mi-l sature prin vise.

Tara mea de dincolo de ape,
dacă șovăi în credința mea,
simt cum îmi trimiți, vânjoși, să-mi stea
toți stejarii din Orhei pe-aproape.

Când îmi dau târcoale bezne grele,
lilieci când se izbesc de grinzi,
numai tu prin noapte îmi aprinzi
policandrul Nistrului cu stele.

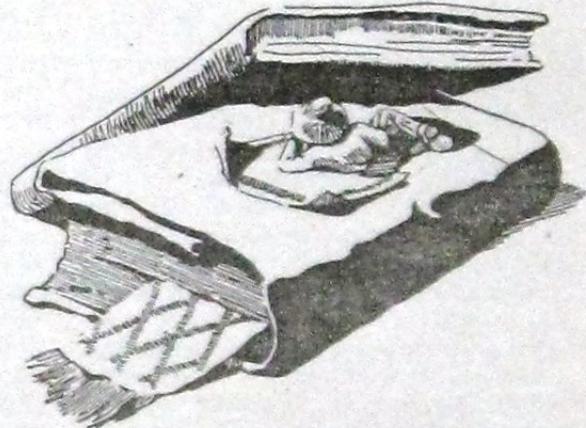
Zgribulit în hainele vărgate
astăzi vântul iernii îl ascult.
Hora noastră a murit de mult,
frigul mușcă tălpile-nghețate.

Dar pândesc la drum o primăvară
să intindem iar din prag în prag
hora mare sub același steag -
tara mea de dincolo de tară...



Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI"
- premii în cărți -



Condiții de participare: - vîrstă max. 35 ani;

- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 22 a lunii următoare aparției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA LUNII MAI: În ce temei au fost dizolvate Legiunea "Arhanghelul Mihail" și Garda de Fier?

a fost dat de Iulia Andrițoiu din Huși (studentă la Jurnalistică), câștigând astfel carte "Evocări" de Const. Papanace.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Legiunea "Arhanghelul Mihail" și Garda de Fier au fost dizolvate prima oară la 3 Ian. 1931 de guvernul G. C. Mironescu, pentru "subminarea ordinii de stat". Căpitanul și conducerea legionară au fost judecați și achitați. Deci ilegalizarea fusese nejustificată!

În aprilie 1931 Legiunea a participat la alegerile parlamentare sub numele de "Gruparea Corneliu Zelea Codreanu" (în același an, la alegerile din parțiale din jud. Neamț Corneliu Zelea Codreanu a obținut un loc de deputat în Parlamentul țării).

- A doua dizolvare a Legiunii și a Gărzii de Fier a avut loc în martie 1932, sub guvernul N. Iorga, pentru aceeași învinuire. Procesul s-a soldat din nou cu achitarea Căpitanului și a conducerii legionare. O nouă ilegalizare nejustificată! (în iulie - același an - Legiunea a obținut 5 locuri de deputați în Parlament.)

- A treia ilegalizare s-a produs la 9 dec. 1933, sub guvernul I. G. Duca, prin simplu Jurnal al Consiliului de Miniștri, cu 10 zile înainte de noile alegeri parlamentare, tot pentru aceeași acuzații.

Trei ilegalizări în trei ani, sub același pretext de "subminare a ordinii de stat", deși se dovedise încă de la primul proces că acuzele la adresa Legiunii erau total nefondate.

Mișcarea devenise un fel de "cal de bătaie" al guvernelor ce se

succedau cu repeziciune uluitoare.

Mai multe mii de legionari au fost arestați și trimiși la închisoare fără mandat, au fost bătuți și schinguiți. Alegerile au avut loc la 20 dec. 1933, apoi legionarii au fost eliberați: fusese o metodă pentru intimidarea legionarilor și pentru a-i împiedica să câștige iarăși locuri în Parlament. La 29 dec. 1933 cel care își luase oficial angajamentul de a extermina Mișcarea Legionară și care dovedise că se va ține de cuvânt, I. G. Duca, a fost împușcat de trei legionari - Nicadorii - pe peronul gării din Sinaia. Nicadorii s-au predat imediat, de bună voie, autorităților.) A urmat procesul lor și al conducerii legionare în frunte cu Căpitanul - aprilie 1934. Nicadorii au fost condamnați la muncă silnică pe viață, iar Căpitanul și întreaga conducere legionară au fost achitați, dovedindu-se că nu fuseseră implicați în nici un fel în atentat.

Deci, deși fără nici un temei legal, Legiunea și Garda de Fier au rămas desființate.

Căpitanul a înființat în 1935 Partidul "Totul Pentru Țară" ca expresie politică a Mișcării.

(Apoi, la 20 febr. 1938, în urma instaurării dictaturii carliste și a interzicerii tuturor partidelor, Căpitanul și-a autodizolvat expresia politică a Mișcării, Partidul "Totul Pentru Țară").

ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: Ce semnificație aveau "echipele morții"?

PREMIU: "Acuzat, martor și apărător în procesul vieții mele" - Dumitru Banea,

CUVÂNTUL LEGIONAR iunie 2004

Dan Crivăț - București: Ne miră și ne întristează că d-na Constanța Gladcov se dezice acum, brusc, în revista "Permanențe" editată de Fund. "Prof. G. Manu", de părerile critice despre Horia Sima formulate în interviul pe care ni l-a acordat în ian. 2004. Din respect pentru tinerețea zburămată a d-nei Gladcov nu ne permitem să comentăm; putem, cel mult, să facem presupuneri în legătură cu ceea ce a determinat schimbarea sa bruscă de atitudine. Dar, de altfel, s-a dezis el, Cioran, de Căpitân!

Violeta Z. Maria - Constanța - Corpul "Răsleți" a fost organizat la București și cuprindea elementele legionare flotante, adică legionarii ce rezidau temporar în Capitală sau care, sau care, dacă se stabileau definitiv aici, nu făceau parte din organizația de sector. Cu timpul Corpul "Răsleți", considerat la început o organizație de tranzitie, a devenit o structură foarte solidă, depășind în importanță chiar pe acelea ale sectoarelor, încât în 1937 devenise unitatea de elită a Căpitânului. **Corpul Legionar de elită "Moța - Marin"** s-a înființat la 13 ian. 1938 sub comanda prințului diplomat și avocat (comandant legionar) Alexandru Cantacuzino. Trebuia să cuprindă 10.033 de legionari, împărțiti în 13 "bandere" de căte 77 de luptători având vârstă cuprinsă între 18 și 30 de ani. A rămas în stadiul de concept întrucât trei luni mai târziu a început marea prigoană antilegionară în care a fost masacrată 90% din elita legionară (inclusiv Căpitânul și Alecu Cantacuzino).

Radu Dobre - Ploiești - Ne scrieți că bunicul dv. a lucrat la Sovrom-petrol și avea un salariu foarte mare, întrebându-ne ce era de fapt fosta societate. Prin Convenția de armistițiu semnată la Moscova în 12 sept. 1944, România se obliga ca fostele proprietăți care aparțineau Germaniei și Ungariei să nu fie expropriate fără autorizația Înaltului Comandament Aliat (Sovietic). În locul lor au fost create societăți mixte româno-sovietice, Onisifor Ghibu considerându-le că "sub acest nume benign, se duc în Rusia cele mai de seamă bogății de tot felul, la prețuri derizorii." În fapt, vecinii noștri din răsărit nu au investit în economia țării noastre nici o rublă, fiind, în schimb, părăși la jumătate din câștig. De fapt au fost mai multe feluri de Sovrom-uri: primul a luat ființă la 15 iunie 1945, apoi Sovrom-lemn, Sovrom-gaz, Sovrom-tractor, Sovrom-cărbune, Sovrom-metal, Sovrom-construcții, Sovrom-utilaj, Sovrom-naval și Sovrom-cuță. Ultima exploata zăcămintele de uraniu din România, bogăție intrată în atenția URSS odată cu realizarea primei bombe atomice sovietice. Să nu omit de pe listă și existența ... Sovrom-film! Ne amintim (cei cu părul cărunt) de lozinca afișată pe perete: "Ajutorul frâesc și dezineresat al URSS acordat țării noastre" (!)

Ion Leonte - Slobozia - Vă vărsați focul pe ambasadoarea Uniunii Sovietice la Stockholm, Alexandra Kollontay, că a tergiversat în mod voit încheierea armistițiului direct cu mareșalul Ion Antonescu. Nici vorbă de aşa ceva: șeful ei direct nu era nici măcar Molotov, ministrul de Externe, ci însuși dictatorul Stalin; el era factorul cheie în această problemă. "Tovarășa" era o femeie de origine nobilă, poliglotă, cultă, care, deși fostă trockistă, a scăpat ca prin minune de săngheroasa "epurare" (se spune că datorită simpatiei deosebite pe care o nutrea Stalin față de ea). Spre amuzamentul dv., a scris și o carte în care ținea să arate că "mariajul este o afacere materialistă burgheză, o afacere care păgubește femeia de drepturile egale, o subjugă, căci căsătoria civilă și religioasă este cevajosnic și reacționar" (?) Deci logica ei era: "Jos căsătoria, trăiască dragostea liberă!" "Gurul" Gregorian Bivolaru o fi citit carteavov. diplomate Kollontay?

Un profesor de la Liceul German din Brașov - Grupul Etnic German (G. E. G.) din România reprezinta interesele minorității

germane care numără în perioada interbelică 745.241 membri, ceea ce reprezinta 4,1% din populația țării. Ca număr erau pe locul 4 în Europa, după germanii din Austria, Cehoslovacia și Elveția. Pentru a-și consolida pe plan intern poziția; dar și pentru a menaja susceptibilitățile Germaniei, generalul Ion Antonescu adoptă Decretul-Lege din 20 nov. 1940, prin constituirea Grupului Etnic German din România. Acestea au împărțit teritoriul României în patru regiuni: Gau (Banat) - cu centru la Timișoara, Ardeal - cu centru la Sibiu, Belgrad ("Țara muntoasă") - cu sediul la Deva și Altreich (vechiul Regat) - cu centru la București. Lider al Grupului Etnic German a fost desemnat Andreas Schmidt, născut în 1912 în com. Mănărade, jud. Târnava Mică. G.E.G avea puternic impreginată ideea național-socialistă, crucile și icoanele au fost înlocuite cu portretul Führerului, au fost suprimate rugăciunile tradiționale și înlocuite cu texte din "Mein Kampf", iar la sfârșitul orelor toți elevii intonau "Deutschland über alles". Multă tineri s-au înrolat voluntar în unități SS, existau cotidiene: la Sibiu - "Taageblatt", iar la Timișoara - "Bannaterdeutsche Tageszeitung" și alte două hebdomadare, unul pentru agriculturi (Sibiu) și altul pentru muncitori (Brașov). Băncile populare se găseau aproape în fiecare comună săsească și erau sub ordinea Casei Generale de Economii din Sibiu care se situa în 1940 între primele sase bânci ale României. și ca profesor de limba germană cred că stați bine cu dictia și puteți citi pe nerăsuflare traducerea Centralei Generale de Economii, adică "Verbandreiseeinchergenassenchaff"! Un cuvânt din 35 de litere, demn de a apărea în cartea recordurilor.

Anuța Oghină - Huși: Ne cereți detalii despre rolul Misiunii Ortodoxe Române (M. O. R.), având în vedere că bunicul dv., preot, mort în urmă cu 50 de ani în închisoare, a fost încadrat în M.O.R. și a slujit între 1941 - 1944 într-o comună din Transnistria. Misiunea Ortodoxă Română a fost creată la 15 aug. 1941, cu rolul de a crește zona dintre Nistru și Bug, pentru că sub administrația românească funcționa doar o singură biserică ortodoxă (la Odessa). Inițial, sediul M.O.R. a fost la Tiraspol, apoi a fost transferat la Odessa. Primul șef al M.O.R. a fost arhimandritul Iuliu Scriban, apoi Antim Nica și apoi mitropolitul Puiu Visarion. Antim Nica a avut mult de pătimit pentru crezul său legionar și pentru articolele sale din reviste "Transnistria creștină" și "Glasul Nistrului", iar Puiu Visarion a fost condamnat la moarte de comuniști în 1948 - din fericire, în contumacie.

Raluca Iacob - Craiova: Ne întrebați cine a fost Pichi Vasiliu, unul dintre cei care au fost împușcați în 1946 împreună cu mareșalul Antonescu. Generalul Pichi Vasiliu, născut la Focșani în 1882, s-a aflat la conducerea Inspectoratului General al Jandarmeriei în perioada sept. 1940 - aug. 1944. Într-o inspecție la Caracal a vizitat și lagărul unde erau internați, printre alții, Lucrețiu Pătrășcanu și Petre Constantinescu-lași, și a promovat cererile internaților de eliberare. Odată cu declanșarea ostilităților, la 22 iunie 1941, Jandarmeria a fost împărțită în două: cea teritorială (care a rămas sub conducerea gen. Vasiliu) și cea operativă, atașată armatei, subordonată Marelui Cartier General (condusă de gen. I. R. Topor). La 17 mai 1946, alături de mareșalul Ion Antonescu și de Pichi Vasiliu au mai fost împușcați prof. Mihai Antonescu, vicepreședinte al Consiliului de miniștri, "mâna dreaptă" a lui Antonescu, și prof. Gh. Alexianu, guvernatorul Transnistriei.

Emilian Ghika

NOTĂ REDACTIONALĂ: NUMĂRUL ACESTA ESTE MAI AMPLU DECĂT CELELALTE, AVÂND ÎN VEDERE FAPTEL CĂ LUNA IUNIE ESTE O SÂRBĂTOARE PENTRU NOI: ÎNFIINȚAREA LEGIUNII.

Redactor șef: Colegiul de redacție: Secretar de redacție:	Periodic editat de "ACTIUNEA ROMÂNĂ" Nicoleta Codrin Radu Constantin, Emilian Ghika, Cornelius Mihai Nicolae Badea	ISSN 1583-9311
Relații cu publicul	Str. Mărgăritelor nr. 6, sector 2, București (zona Circului - intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr) Vineri, între orele 15 ⁰⁰ - 19 ⁰⁰ tel.: (021) 322 3832 și (021) 610 3578 sau 0745 074493 e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com	
pag. 20	CUVÂNTUL LEGIONAR iunie 2004	